

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

tak je to tady! Říjen 2018...! A v něm den, jenž pro nás všechny v té naší zemi hodně znamená. Rád bych k těm všem myšlenkám, které vznikly u příležitosti naší stoleté státnosti přidal jednu další, která se mi osobně jeví jako ta nejpodstatnější. Část z ní zazněla i v naší inscenaci *Osmýčky* autorů Stanislava Slováka, Jana Šotkovského a Petra Štěpána v první premiéře této divadelní sezóny. Z jeviště ji můžete slyšet ze záznamu, kdy je čtena Janem Werichem.

Jan Werich si v rozhlasovém studiu povídá s Vladimírem Škutinou v roce 1968 takto:

J. Werich: „V obsahu slov člověk nenajde odpověď a radu na takovou situaci, v které jsme, ale stala se věc podivná. Já dostávám dopisy. A jeden ten dopis byl velice tlustý. Protože jsem člověk zvědavý, tak jsem tu tlustou obálku otevřel první a tam byla tahle knížka, (*ukazuje V. Škutinovi knížku*). Poslal mi ji kdosi, koho ani osobně neznám, z Hradce Králové. Já jsem ji otevřel, tu knížku a začal jsem číst. A najednou mě napadlo, že toto je vlastně vzkaz. To je vzkaz od jednoho velikého vlastence, který svému vlastenectví obětoval život. Já bych ten vzkaz rád vyřídil“, (*a rozevřel knížku*) „A začnu číst třeba tady: To máte tak, píše. Ono je dobře, že jsou mezi národy sloni a poníci. A je dobře, když ti mrňousci dostanou čas od času ‚na frak‘, když zapomenou třeba, že musej do houfu. Jenže při tom nikdy nesmí ‚zařvat‘ žádný z těch malých, jak se lidově říká. Protože mrňouskové mají zrovna tak nesmrtelnou duši, jako ti velcí. S touto jsme často mluvili o malých národech. S touto, pane Škutino. Víte, kdo to byl tata“?

V. Škutina: „Pan prezident Masaryk.“

J. Werich: „Ano, T. G. M. A toto říká jeho vtipný syn Jan. (*a pokračuje v četbě*) S touto jsme často mluvili o malých národech. Já byl ovšem skeptik ve famílii. Starý pán nikdy nepřestal věřit, že mrňouskové mají na světě zrovna tak své poslání, jako ti velcí. A když někdo ‚zahodil flintu do žita‘ jenom proto, že se narodil jako Čech nebo Slovák, ne jako Rus nebo Američan, tata se vždycky rozčílil. Takovým lidem říkal vul. On rozlišoval mezi vůl s kroužkem a vul bez kroužku. Ti bez kroužku byli podle něj nebezpečnější. Ale v jedné věci jsme se neshodli. On věřil, že malé národy, třeba jako my Češi, by měly být mosty mezi těmi velkými. Mně se tahle myšlenka nikdy moc nezamlouvala. Po mostech se šlape. Ale v tom jsem souhlasil se starým pánem, že člověk může být zrovna tak hrdý na to, že se narodil v Praze anebo v Bratislavě, stejně jako kdyby se byl narodil v Moskvě nebo Washingtonu. A taky jsem souhlasil s tím, že máme ve světě na trh nosit výsledky našeho politického myšlení a vyložit je pěkně vedle zboží z Washingtonu. Z Paříže, z Londýna, z Moskvy, a že se sice mrňouskové mohou moc věcem naučit od těch velkých, ale taky je můžou leccemu naučit. No to se ví, že se máme učit od těch velkých, ale ne se po nich opičit a papouškovat. Národ, ať je malý anebo velký, nesmí nikdy ztratit svou původnost. Jinak by přestal být národem. S Karlem Čapkem jsme si taky mockrát povídali o malých národech a o těch velkých velikých básních. Karel Čapek. Jednou, když jsme zase takhle mluvili, von povídá: ‚Podívej se tamhle na ten strom. Jsou na něm veliké větve a malé větve. A ty velké podpírají ty malé. A jde z nich míza do těch malých. A neberou těm malým větvím mízu. Takhle by se měly chovat velmoce k malým národům‘, povídal ještě Čapek. No. Člověk může věřit buď na násilí, anebo na ideu. Ale když věříte, že člověk je opravdu, jak nás učili ve škole, homo sapiens, a že velikost se nesmí měřit podle toho, kolik kdo má tanků a kanónů, ale podle toho, jak původně a jak hluboce umí myslet, tak vám můžu dát tisíc příkladů, které dokazují, že se velké myšlenky můžou narodit zrovna tak dobře v poslední české nebo slovenské vesnici, jako v nějaké té metropoli s miliony obyvatel. A von pak říká dál: ‚Vy víte, že jsem neroztrhal moc podrážek cestou do kostela a kalhoty nemám na kolenou moc prošoupané od klečení. Ale na jedno jsem vždycky věřil, že nás ‚Pánbu‘ udělal všechny stejné. Jeden je bílý a druhý černý, jeden je krásný, jako vy a já (*prohodí směrem ke Škutinovi*) anebo poďobanej

DOKOŘÁN

ŘÍJEN
2018
CENA 25,- Kč

V srpnu kolegové z Vinohradského divadla odebrali na Hudební scéně představení Lev v zimě....

... na začátku září se sešli všichni zaměstnanci ke společnému zahájení sezóny.

STALO SE...

Tradičního fotbalového turnaje se zúčastnil i náš Dream team, ...

... Jakub Uličník v roli kouče zajistil i kulturní vystoupení se svojí skupinou Křeček v noční košili...

... a díky odhodlání jsme získali 2. místo.

Dušana Vitázka přišla na jeho adrenalinové charitativní akci „Dušanovo kolo pro Emila“...

... podpořit rodina, přátelé i kolegové.

Pracovně jsme sezónu zahájili tiskovou konferencí Osmýček.

Jan Masaryk

od neštovic. Ale všem je nám zima, když venku mrzne, a všichni se potíme, když praží slunce. A všichni musíme dýchat, abychom se neudusili. A všechny nás nakonec odvezou, no. Jsme smrtelní i nesmrtelní? Ale pro tohle nesmíme jeden z druhého dělat otroka. Pro tohle každý, ať jeho táta byl prezident nebo dráteník, musí mít stejnou příležitost žít plný život. Nikdo si nikdy nesmí myslet, že je něco víc nebo lepšího než ten druhý. Možná, že toho má víc v makovici, možná, že nosí lepší košili, možná, že má fortelnější ruce, možná, že má větší bicepsy. Ale tohle všechno ho je-

nom zavazuje, jenom zavazuje, aby toho udělal tím víc, tím víc pro ty s menšími bicepsy a s horší košili. Jenomže tomuhle můžou věřit a rozumět jenom ti lidé, kteří mají rádi lidi. Mít rád lidi a milovat lidi, to je to celé tajemství a jediný recept na štěstí. A to platí pro všechny. Pro mě, pro vás, a pro Stalina, a pro Trumana, pro celý svět. Já nevím, snad by se mohla dodat ještě tadyhle jedna zajímavá myšlenka (*a pokračuje v četbě v závěrečné části knížky*). Někdy si myslím, že jsme udělali velikou chybu, když jsme nechali o svobodě mluvit jen básníky a táborové řečníky. Básníci nedefinují věci moc přesně. A už vůbec nedefinují věci jasně táboroví řečníci. O svobodě jsme měli nechat mluvit učitele. Děti se měly učit o svobodě ve škole. Docela vědecky, tak, jako se učili číst a psát a počítat. A měl to být povinný předmět. Náramně povinný! Každý den! A měli jsme je učit, že svoboda není jenom takové to láska – pásk a vlast – masť, že to není jenom básnické volání po křídlech. Měli jsme je učit, jaký je rozdíl mezi skutečnou svobodou a anarchií. Jak svobodu je vždycky třeba spojit s kázní. Jak každý může dělat, co chce, jen pokud při tom nešlape sousedovi na kuří oko. Jenže s lidma je těžko. Dovedou si věci vážít plně, jen když je na chvíli ztratili. To platí o svobodě, zrovna tak, jako o všem ostatním. Dokud vám někdo nestojí za zády a nepoloží vám revolver mezi lopatky a nediktuje vám, co máte psát a říkat a učit, tak nevíte opravdu, jaká je to veliká věc, když smíte psát a říkat a učit, čemu sám věříte.“

J. Werich: „A to je ten vzkaz.“

V. Škutina: „Tak vám děkuji za tento vzkaz, za tuto lekci svobody.“

V úctě k moudrosti lidí, kteří uměli a umějí původně a hluboce myslet, se na shledanou s vámi při divadelních rozpravách (např. o svobodě) za všechny kolegy z Městského divadla Brno těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |
STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

AUTOCONT

Lukáš JANOTA

JSEM NA NÁS PYŠNÝ

Je poctivě přiznat, že tento rozhovor vznikl prostřednictvím mobilních telefonů a hlavně mailu. Navzdory divadelním prázdninám, které se začínají stávat stejně nesmyslným eufemismem jako mateřská dovolená, měl totiž Lukáš Janota tolik práce, že jsme nedokázali najít termín, kdy bude v Brně, ale nebude se zase muset věnovat rodině. Sympatický herec s chlapeckou tváří oslaví v říjnu pětatřicáté narozeniny, což by mu asi hádal jen málokdo, a na zajímavé role a příležitosti si stěžovat nemůže.

Nová sezóna je trochu jako nový rok. Máte nějaké předsevzetí?

Osobně si předsevzetí nedávám. A doufám, že tato sezóna 2018/2019 bude stejně skvělá, jako byly ty předcházející. Včetně té poslední, u níž jsem měl z nějakého důvodu pocit, že utekla nějak rychle. V tuto chvíli vím, že mě čeká Sherlock Holmes v Hudebním divadle Karlín, ale ostatní role u nás v divadle ještě neznám.

Zastavme se u dvou postav. Nejprve váš Joey v Horečce sobotní noci, který podle jedné z recenzí dokáže „dojmout“. Jak je náročné vystavět na nevelké ploše celistvou postavu, když ještě k tomu tančíte a zpíváte?

Joey byl výzva hlavně kvůli tanci. Osobně se nepovažuji za tanečníka, ale tancuju rád. Joey je rozpustilý floutek a puberták, což se obzvláště v mém věku hraje jedna radost. Taky jsme se s kluky sešli dobrá partička a mám pocit, že si to užíváme všichni. Oba představitelé Tonyho, Kristian (*Pekar, pozn. red.*) i Marco (*Salvadori, pozn. red.*), jsou vynikající, takže máme vždycky dobrého lídra a všechno klape. Pro mě je nejdůležitější, že jsem se naučil choreografie, všechno ostatní už byl bonbónek za odměnu.

Necháte se někdy pro postavu inspirovat kamarády nebo známými?

Snažím se v každé roli používat jiné herecké prostředky a odlišit od sebe jednotlivé charaktery, aby každá postava měla svůj rukopis. Každý charakter v mé hlavě vznikne tak nějak spontánně. Mám pocit, že v textu je to vlastně vždycky tak nějak napsáno. Ale samozřejmě, když pozoruju lidi kolem sebe, tak se občas na někom zastavím pohledem a všímám si, jak a čím je zvláštní. Ale nepamatuju si, že bych takové konkrétní pozorování využil u nějaké postavy, kterou jsem v tu chvíli zrovna studoval. Opravdu se rád nechávám vést textem a vytvářím postavy, které jsou – doufám – autentické a nové. Samozřejmě

*S Lukášem Vlčkem v muzikálu
Monty Python's Spamalot,
režie: Stanislav Slovák*

to neplatí u postav skutečných osobností, jako byl například Mendel. Ale i tak je taková tvorba postavy jen čistou spekulací a každý herec ji vytvoří podle svých představ. A to je právě krásné. Čím se naopak nechám inspirovat, jsou moji kolegové. Když někdo, s kým se alternuju, vymyslí hezkou věc, tak si ji rád půjčím a použiji. A jsem rád, když si někdo půjčí něco ode mě.

A druhá inscenace – Monty Python's Spamalot a váš Sir Galahad. Je vám humor „montypajtnů“ blízký?

Monty Python's Spamalot je pro mě asi nejlepší komedií, kterou jsem zatím hrál. Jejich humor je neskutečně inteligentní a ve skvělém překladu Zuzanky Čtverákové se stal i velmi přístupný českému publiku. Byl jsem příjemně překvapen, jak diváci reagují, a domnívám se, že všichni si tento kousek užíváme. Těm, kteří tuto neskutečnou jízdu na jevišti ještě neviděli, vřele doporučuji. Mimochodem, Sir Galahad zdaleka není jedinou rolí, ve které se zde společně s Alešem Slaninou

ukážeme. Hrajeme také Sběrače bahna Denise, Černého rytíře a Despotického otce tyрана.

V polovině října vás čeká zmíněná premiéra muzikálu Legenda jménem Holmes – v alter-naci s Vojtěchem Dykem ztvárníte dvojroli jak legendárního detektiva, tak jeho duchovního otce, Sira Conana Doylea. Jak jste se k roli dostal – konkurz?

Ve chvíli, kdy si píšeme tento rozhovor, zkoušení stále probíhá, takže výsledek ještě nemohu hodnotit. V každém případě jde podle mě o výjimečné původní české dílo Ondřeje Brzobohatého, k jehož inscenování se dal dohromady skvělý tým herců a tvůrců. A ano, k této roli jsem se dostal přes konkurz, na který jsem byl pozván jako vhodný typ. Nebylo to ale vůbec jednoduché. Konkurz měl dvě kola a v jeho rámci jsem v podstatě nastudoval už půl scénáře. Prostě mě museli vzít, protože jsem byl asi nejlepší, no. Pochválit se taky někdy musím. Rozhodně jsem byl na ten konkurz velmi dobře připravený.

Můžete srovnávat – liší se tato práce nějak od přípravy velkého muzikálu v MdB?

Liší i neliší. V každém případě musím říct, že Městské divadlo Brno je naprostá špička a funguje jako dobře namazaný stroj. Jsem na nás pyšný. Je skvělý pocit, když se s hrdostí v srdci můžete v Praze chlubit tím, jak to děláte v Brně. Talentovaných lidí je spousta jak v Brně, tak v Praze i v jiných městech a samozřejmě je smutné, že všichni nemají to štěstí a nedostali k dispozici tak skvělé zázemí, aby mohli tento talent naplno rozvinout a využít. Škoda jen, že v poslední době z nějakého mně neznámého důvodu nefunguje téměř žádná brněnská televizní tvorba a rovněž dabingová studia se přesunula výhradně do Prahy.

Na konzervatoři jste vystudoval klarinet, ale zdá se, že vás v poslední době víc láká saxofon. Máte za sebou i scénickou hudbu, například k Podivnému případu se psem, hudbu a písničky k Figarce pro inscenaci studentů JAMU – nehodláte přeseďlat z herectví k notovému papíru?

Hudba je pro mě moje druhá láska, hned po mé ženě. V hudbě jsem vyrostl a nedokážu si představit, že bych se jí vzdal. Všechno se ale nějak děje a já nerad věci plánuju dopředu. Věřím, že pokud se má někdy něco stát, tak se to stane. Když člověk poslouchá sám sebe a pozná sám sebe, tak jej jeho vlastní já vždycky nasměruje tím správným směrem. Jsem typ člověka, který nedokáže dělat jednu věc, takže možná nebudu nic nikdy dělat úplně na zlatou olympijskou medaili. Vlastně bych mohl dělat takový umělecký desetiboj, takže i nějaká medaile by mohla být.

Hodně jste taky vloni pomáhal Dušanu Vítázkovi s jeho sólovým pěveckým debutem. Vy sám o něčem podobném neuvažujete?

Neříkám, že ne, ale nevím kdy. Až k tomu dozraje, přijde to. V každém případě mě baví dělat hudbu jiným. Až budu chtít lidem něco říct, tak se to stane, do té doby budu pomáhat mluvit a zpívat ostatním.

Nebyvá často vidět, že si někdo nestěžuje. Jste spokojený?

V každém případě se mi v životě daří dělat, co mě baví, a zároveň se tím žít. Takže ať to dopadne, jak chce, už teď jsem podle mě možná mezi 15 procenty lidské populace, kterým něco takového vyšlo, což je poměrně dost slušný vý-

sledek. Jinak ta procenta jsem si tipnul, třeba je to víc, ale třeba taky méně. Mám pocit, že není moc populární se tím chlubit, ale musím říct, že se mám skvěle. Neříkám, že nemám krize, ale když mám pocit, že se něco nedaří, vzpomenu si na to, jak si žijeme ve srovnání se zbytkem světa, a hned je dobře.

Z role do role, muzika, hostování – a doma podobně vyřízená manželka (herečka MdB Svetlana Janotová) a tříletá dcerka. Dovedete třeba vařit? A plést copánky?

Zvládáme to, protože mám skvělou ženu. Já samozřejmě dělám, co můžu, ale myslím, že v poměru času zatím vede Svetlanka. Ale vařit umím a jen namísto copánků raději dělám ulinky. A naše nejoblíbenější zábava? Lili se nejraději houpe na houpačce, skáče na trampolině nebo tancuje a já u toho nejraději sedím.

Až bude dospělá, co byste si přál, aby se jí vybavilo při vzpomínce na dětství? Co se vybavuje vám? Až jednou bude velká, doufám, že řekne, že měla hezké dětství, a u toho si vybaví mě a svoji skvělou matku. No a já budu vzpomínat na to, jaké byla kouzelné dítě. Já jsem měl krásné dětství. Teda pořádám.

Točit jste však začal jako chlapec, vaší první filmovou rolí byl Ivoš ve snímku Potkal jsem ho v zoo a následovaly další...

Pak jsem byl Pepek v komedii Artuš, Merlin a Pchlici a konec. S oblibou o sobě říkám, že jsem vyhaslá dětská hvězda. Od té doby jsem hrál v jedné epizodě Ordinace v růžové zahradě a tehdy jsem si řekl, že podobné věci už dělat nechci.

Může rodič nějak ovlivnit rozvoj dětského talentu?

Rozhodně může. Ale nemyslím, že vždy platí, i když se to často tvrdí, že úspěch dětských herců jim současně přinese ztrátu dětství. Osobně jsem ten pocit neměl a nemám. Jiná věc je, když jste známé dítě a musíte se s tím srovnat. Až dnes si uvědomuju, že to na mě možná mělo větší vliv, než jsem si myslel. Tehdy se mě mí vrstevníci hlavně ptali, kolik jsem za to dostal, nebo na mě volali různé hlášky z filmu. V lepším případě jen hlasitě pokukovali. Nic moc příjemného pro desetiletého kluka. Vlastně jsem ty filmy neměl nikdy rád a nikdy jsem se na ně nedokázal dívat. Možná proto, že už tehdy jsem si říkal, jak přišer-ně to hraju. (smích)

Střední věk ovšem u mužů bývá spojován s krizí. Jaký je podle vás nejlepší lék?

Krizí různorodého charakteru procházím pravidelně. Většinou je to spojeno s tím, když nemám do čeho píchnout. Takže proti krizím je pro mě nejlepším lékem práce. Ale už se učím i odpočívat.

Jak?

Preferuji hlavně pasivní odpočinek. Občas se i pokusím o sport, ale moc to nepřeháním. Aktivní jsem dost. Rád jsem s holkama doma a koukám třeba na pohádky. Ale jsem taky rád sám a třeba píšu písničky nebo muziku.

A je něco, čeho litujete a do čeho byste se už nepustil?

O ničem nevím. Ničeho v životě nelituji, kromě věcí, které jsem už vyjmenoval.

Dávají vám prožitky z jeviště nějaký nadhled do „normálního života“?

Asi ano, ale nedokážu konkrétně pojmenovat, co to je. Podle mě nejde ani tak o postavy nebo charaktery, které hraju, ale ovlivňují mě spíš lidé, s nimiž pracuju. Ti mě posouvají nejvíc.

V poslední době se mnoho vašich kolegů angažuje politicky. Takové ambice nemáte?

Uf, to ani nevím, že se někdo angažuje. Mám pocit, že politika teď víc sleduje mě než já ji. Nikdy jsem nebyl politicky aktivní, ale v poslední době už to začíná trochu cloumat i se mnou. Jestli to takhle půjde dál, tak vyrazím do boje, ale zatím jsem volič.

Kterou postavou byste chtěl být, když byste řešil nějaké složité osobní problémy?

Sám sebou.

Vzhledem k tomu, že jste začal hrát už jako dítě, bráno podle toho byste měl už skoro odpracováno a nárok na herecký důchod. Pořád nelitujete, že jste se vydal touto cestou, i když podle mnohých vašich kolegů je herectví pro chlapa prý nedůstojné povolání.

To asi myslíte kolegy pornoherce, ale to už nedělám. (smích)

Text: (jih),

foto: Tino Kratochvil

Když se Lili „potatí“ a „pomamí“, bude vám to vadit?

Jen ať dělá to, při čem bude šťastná, to je nejdůležitější. Myslím, že jsme naopak připraveni ji maximálně podpořit, a když uvidíme, že je v něčem šikovná, pokusíme se ji motivovat.

Podle jednoho výzkumu jsou Britové přesvědčení, že mládí u muže končí v 35... Přesně tolik budete mít letos v říjnu svíček na dortu i vy. Je u herce věk problém?

Divky to mají trochu těžší, ale záleží hlavně na tom, jak se s tím kdo srovná.

Vý to máte srovnané? Nebojíte se třeba konkurence mladých herců?

Standardně přiměřeně. Je jasné, že Romea už si nezahraju, ale mám na kontě již vcelku dost krásných rolí, takže klídek. Netrápím se tím, co nemohu změnit. Jediné, co mě mrzí, jsou věci, které jsem v minulosti mohl ovlivnit, ale neudělal jsem to. Jako že jsem třeba měl víc cvičit na klavír nebo víc studovat. Ale když si to vezmu kol a kolem, tak jsem to vlastně ovlivnit nemohl, protože jsem byl pitomec. Takže se s tím vlastně skoro netrápím.

Jiří Josek (31. března 1950, Brno – 10. srpna 2018, Praha) patřil k nejvýznamnějším osobnostem českého překladu. Jako odpovědný redaktor (v letech 1975–1991 působil v nakladatelství Odeon), pedagog věnující se uměleckému překladu na FF UK (kde od roku 1991 na Ústavu translologie vyučoval), nakladatel (od roku 1998 vlastnil a provozoval nakladatelství Romeo) a zejména jako překladatel mimořádného záběru. Překládal poezii klasickou i soudobou, beletrii, divadelní hry od Shakespeara po současnost, písňové texty, významné dílo po něm zůstalo na poli filmových i televizních titulů a dabingu. Minimálně dva z jeho překladů beletrie zaslouží označení kultovní – Kerouacovo *Na cestě* a Saroyanův *Tracyho tygr*.

Z téměř stovky Joskových překladů pro divadlo se vydělují dvě rozsáhlé skupiny: Shakespeare a muzikál. Josek přeložil celkem 34 Shakespeareových her a nádvkem jeho *Sonety*, mnoho televizních verzí jeho her opatřil titulky, publikoval své překlady ve vlastním vydavatelství společně s originálem v tzv. zrcadlovém vydání, sám režíroval své překlady na divadle i v rozhlasu, Shakespeareovi věnoval i svou habilitační práci.

Jako první ze špičkových českých literárních překladatelů pak vstoupil na pole muzikálového překladu, kde přeložil kolem dvacítky děl, vesměs ze „zlatého fondu“ angloamerické muzikálové klasiky. V mimořádném spojení trojí citlivosti – ke slovu, hudbě i divadelní situaci – pak jeho dílo na tomto poli doposud nemá konkurenci.

V Městském divadle Brno se odehrálo neuvěřitelných třidvacet premiér v jeho překladech (v naprosté většině v režii Stanislava Moši): *Romeo a Julie* (1986, 1999), *Julius Caesar* (1993), *West Side Story* (1996), *Cabaret* (2003), *Král Jindřich VIII.* (2004), *Hair* (2004), *Bouře* (2005), *Oliver!* (2005), *Čarodějky z Eastwicku* (2007), *Sbohem, láska* (2007), *Večer tříkrálový* (2008), *Probuzení jara* (2009), *Mary Poppins* (2010), *Sugar!* (*Někdo to rád horké*) (2011), *Flashdance* (2013), *Podivný případ se psem* (2013), *Sliby chyby* (2014), *Benátský kupec* (2014), *Duch* (2014), *Král Lear* (2015).

Chystaná premiéra *Romea a Julie* na Biskupském dvoře proběhne opět v překladu Jiřího Joseka a bude věnována jeho památce.

Už teď nám strašně chybí.

A od téhle chvíle se začíná celaj ten bláznivěj kolotoč všeho toho, co mělo ještě přijít a co nakonec vytvořilo obrovské promíchané mračno všech mých přátel a zbylých příbuzných nad Americkou Nocí. Carlo vyprávěl Deanovi o Starouši Bull Leeovi, Elmer Hasselovi, o Jane; teda o texaském Leeovi, co pěstuje marjánku, o Hasselovi z Rikerova pajzlu a o Jane, co jednou úplně zřetovaná benzedrinem bloumala s dítětem na rukou po Times Square a nakonec skončila v ústavu Bellevue. Dean mu zas povídal o neznámých lidech ze Západu, jako je Tommy Snark, pajdavý expert v sázkovém biliáru a karbaník a divný svatý. Povídal o Roy Johnsonovi, vazounovi Edu Dunkelovi, o svých kámoších z dětství, svých kámoších z ulice, o spoustě holek a divokých mejdanech a pornografických fotkách, o svých hrdinech, hrdinkách a dobrodružstvích. Řítily se spolu ulicí a navázeli se do všeho s potrhlym zanícením těch dávných dob, které se později stalo o tolik smutnější a soudnější a prázdné. Ale teď tancovali nočním městem jako šilenci a já se coural za nima, což vlastně dělám celý život – courám se za lidma, kteří

-jš-

mě zajímají, protože lidi, jediní opravdoví lidi, co znám, jsou blázni, blázni do života, ukecaní blázni, cvoci k spasení, ti, kteří chtějí mít všechno – a hned!, kteří nikdy nežijí a neřikají věci-co-se-sluší, ale hoří, hoří, hoří jako ta báječná rachejtla, co se rozprskne a vystřelí tisíce pavoučích noh proti hvězdám, jen namodralá světluška zůstane uprostřed a všichni vzdychnou „Jůůů!“.

*(Jack Kerouac, Na cestě;
překlad Jiří Josek)*

KLEOPATRA

Umíráš, spanilý?

Mě tady necháš? Co si sama počnu v tom nudném světě, který bez tebe není nic víc než chlív? – Vidíte, dívky? Koruna světa spadla. Pane můj. Uvadla májka války, padl stožár, který ji nesl. Místo mužů jsou všude jen děti. Jedno jako druhé. Pod bludnou lunou nezůstalo nic, co stojí očím za námahu.

*(William Shakespeare, Antonius a Kleopatra;
překlad Jiří Josek)*

Vstřícnost a otevřenost byla pro něj, alespoň jak si ho pamatuji já, příznačná, i když šlo o jeho vlastní věci. Na fakultě jsem v rámci bakalářské práce na překlady *Romea a Julie* hodnotila také jeho vlastní verzi a na základě toho se mi otevřela možnost číst a „připomínkovat“ i některé jeho další shakespearovské texty – samozřejmě paralelně se staršími, zkušenějšími redaktory. Tehdy jsem s příznačnou drzostí svých ani ne čtyřicetiletých let brala tak nějak samozřejmě, že někdo formátu Jiřího Joska stojí i o názor

úplného začátečníka (měla jsem snad jakési cítění poezie a blankversu, ale moje zkušenost s překládáním pro divadlo byla pochopitelně nulová). Dnes víc tuším, nakolik byl Jirka v téhle neješitnosti a ochotě naslouchat výjimečný. (...) Pamatuji se přesně i na to, jak založení svého nakladatelství plánoval – povídal nám studentům o tom na nějakém posemestrálním posezení u vína, my byli trochu skeptičtí, tedy alespoň já, ale on byl nadšený a přesvědčený, že to vyjde. A vyšlo, i když asi jen jeho rodina přesně ví, kolik práce a energie ho to stálo. Ten rozjasněný, oživený výraz, který míval, když se pro něco nadchl, často pro práci či nápad někoho jiného (jeho oblíbené slovo bylo „bezvadný“), si budu pamatovat už napořád.

*(ze vzpomínky Zuzany Šťastné
pro Literární noviny)*

Dovolte mi bulvární dotaz – existoval Shakespeare?

Já jsem samozřejmě přesvědčen, že existoval. Už jenom z toho důvodu, že z toho mála, co o něm víme a co je v jeho hrách, lze sledovat řadu styčných bodů. Shakespearovy hlavní postavy stárnou s ním, Shakespeare byl synem rukavičkáře a kožešnického slangu o natahování kůží apod. se v jeho metaforách najde celá řada. Vyrůstal na malém městě a jeho znalosti kytěk a zvěře, místních hospod a lidských typů jsou nebyvalé. Shakespeare se pohyboval ve všech vrstvách společnosti a celou tu šíří pojal do svých her. Názor, že by to vše bylo dílem hraběte oxfordského, jak praví jistá vlivná teorie, je pro mě proto osobně dost nepřesvědčivý. Ale hlavně: při tom, jak postupně Shakespearovy hry překládám, mám pocit, že z díla vystupuje živý člověk, který je otevřený všemu, má smysl pro humor, moudrost, je obrněný proti všem předsudkům, zkrátka je to člověk, který svým humánním moderním citěním zastíní převážnou většinu našich současných.

*(Jiří Josek v rozhovoru
s Dominikem Melicharem
pro Divadelní noviny)*

Anna Čupová

IN MEMORIAM

Naše milá Anička...

Jsem přesvědčený, že můžu mluvit za všechny z dílen, výroby, za divadlo...

Kromě toho, že byla Anička neuvěřitelný pracant, dokonalý člověk do týmu, odhodlaná rvát se se vším, co na její bedra výtvarníci a režiséři naložili, a v neposlední řadě maximálně oddaná našemu divadlu, byla to také úžasně šikovná osůbka s velkým srdcem a kamarádkým přístupem ke každému, koho potkala.

Nebral jsem ji nikdy jen jako podřízenou nebo někoho, kdo si dělá pouze svoji práci. Za těch devatenáct let, co jsem měl možnost s ní pracovat, jsem poznal, že je to vzácný člověk, se kterým je radost tvořit, radit se a hlavně být. Vždycky byla usměvavá a plná pozitivní energie, kterou šířila okolo sebe. Nikdy jsem od ní neslyšel říci, že něco nejde, že je něco nemožné. A ač byla pro diváka neviditelná, stála za ní hromada kvalitně a precizně odvedené práce. Dokázala nejen dokonale přečalounit jakkoli zapeklité složitý kus nábytku, uměla ušít všechno od malinkatých rekvizit až po obrovské látkové horizonty, šály, opony a tyly přes celá jeviště, a to v rekordních časech a vždy přesně, poctivě a navíc s úsměvem na rtech.

Máme ji v srdcích. Víme, že nám všem bude moc chybět, nejen jako parťačka, spolupracovnice atd., ale především jako člověk, kamarádka a veliký přítel.

Za všechny Radek Zajdák

Když uvědomím si, že vše, co žije, je dokonalé pouze na chvíli a život sám je pouhá komedie, do které buhvíjak jsme vstoupili,

když vidím člověka i rostlinu pod stejným nebem růst i uvadat, plného mízy teď, jak sušinu vyschlého pak, až přijde listopad,

tu vědomí pomíjivosti všeho mi v mysli kreslí tvoji podobu, jak chce tě vidět – nezničitelného, jak rušíš čas a hubíš záhubu.

Mě láska k tobě k válce s časem nutí, co vezme smrt, já veršem vezmu smrti.

*(William Shakespeare, Sonet 15;
překlad Jiří Josek)*

VIVA „LALALA“ REPUBLIKA

Hity českých dějin

V sobotu 27. října 2018
na Hudební scéně MdB

Orchestr Městského divadla Brno
Dirigent Dan Kalousek

Zpívají a tančí sólisté MdB

TENISOVÝ TURNAJ 1. A 2. ZÁŘÍ 2018

Letošním vítězem a majitelem nádherného putovního poháru věnovaného společnosti SAGITTA Brno se stal až do příštího turnaje Jiří Mach.

Tradiční ceny, módní sluneční brýle, věnoval vítězům jednotlivých kategorií dlouhodobý sponzor turnaje SAGITTA Brno a vítězům je předal jednatel společnosti Jaroslav Majerčík.

Lenka PAZOURKOVÁ

JE POTŘEBA BÝT
NEUSTÁLE VE STŘEHU

Přes šedesátku premiér už pomohla za svých sedm let ve funkci vyprovodit do světa tisková mluvčí divadla Lenka Pazourková. S jejím milým hlasem a příjemným vystupováním se setkal už zřejmě každý brněnský novinář. V drobné postavě se skrývá velké množství energie, díky níž dokáže vyřešit snad každý problém či ne jeden zdánlivě neřešitelný novinářský rozmar. A jen co pro ni každodenně dozní divadelní cvrkot, mění slušivé společenské šaty za pohodlný sportovní outfit, sedá na kolo a prchá vstříc přírodě a adrenalinovým dobrodružstvím.

Městské divadlo Brno je tvým prvním zaměstnavatelem. Předtím jsi studovala?

Ano, končila jsem v té době studia na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, obor Management v kultuře. Ještě předtím jsem v Olomouci „ochutnala“ pár semestrů České filologie. Studium na obou univerzitách a vlastně i předtím na osmiletém gymnáziu v Židlochovicích mi dalo pevný základ, ale tu nejdůležitější přípravu a znalosti jsem získala až v divadle. Za první měsíce jsem se tu naučila tolik, co bych na přednáškách a seminářích nezjistila ani za dvacet let. **Jak ses tedy rovnou po vysoké škole do divadla dostala?**

Přišla jsem na konkurz vypsaný na pozici tiskové mluvčí. Nedávala jsem si žádnou velkou šanci, brala jsem to spíš jako zkušenost. Prostě hop, nebo trop. Později jsem se dozvěděla, že se nás přihlásilo okolo dvě stě padesáti uchazečů! V závěrečném kole nás zůstalo asi padesát. Přesně si pamatuji ten pocit, když jsem se v korepetitovně, kde jsme všichni čekali na pohovor s ředitelem Mošou, rozhlédla okolo sebe. Všichni sebevědomí, načesaní, vymódění. Říkala jsem si: Co já tady, proboha, dělám?

Měla jsi k divadlu blízko odmala, lákalo tě pracovat v tomto prostředí?

Moc, divadlo mě doslova fascinovalo. Moje máma je kulturně založená, takže s námi se sestrou doma odmala zpívala, vodila mě do ZUŠky na hodiny kytary, kreslení, do baletu (s tím jsme se, pravda, moc netrefily (*smích*)), na střední jsem chodila do pěveckého sboru. Bydleli jsme v Rajhradě, odkud jsme pravidelně jezdili do Brna do divadla. Hlavně do Mahenky a Městského. Byl to pro mě úplně jiný svět – barevnější, voňavější, emotivnější. Každý příběh jsem hltala a napl-

no prožívala: *West Side Story*, *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*), *Koločavu*, *V jámě lvové*... Už tehdy mě všechno okolo divadla přitahovalo a lákalo mě to do toho proniknout. Zároveň to bylo něco zapovězeného, nedosažitelný svět tam kdesi za oponou... **Nakonec jsi za tu oponu přece jen nakoukla. Do divadla jsi nastoupila na podzim 2011. Jaké byly začátky?**

Přesně jsem začínala 1. 11. 2011. Páni, trochu magické datum, že? V té době se zrovna připravovala premiéra muzikálu *Jekyll a Hyde*. Měla jsem tehdy pro televizi domluvit rozhovor s Petrem Gazdíkem, který muzikál režíroval a hrál v něm i hlavní roli. Přišla jsem za ním večer do hlediště na generální zkoušku – respektive mě tam přivedl herec Milan Němec, kterému se mě zželelo, když na mě narazil, smutnou a bloudivou labyrintem divadelních chodeb. Za pět minut jsme s Petrem vyřešili vše potřebné a já mohla utíkat domů. Pak se ale zhaslo a začala generálka. Dřepla jsem si potichoučku do hlediště a koukala. Ujely mi všechny vlaky a na ten poslední noční jsem musela utíkat, ale nemohla jsem se prostě odtrhnout. A takhle mi to vlastně zůstalo až do teď. Divadlo je pro mě pořád čarovné, uhrančivé, okouzlující...

Stala se z tebe fanyška, co se dostala i na druhou stranu barikády...

Tak nějak se to dá říct. (*smích*) Najednou jsem mohla procházet zákulisím, nakouknout do maskérny či rekvizitárny, sledovat proces vzniku inscenace – od prvních čtených zkoušek po vypjatý generálkový týden, setkávat se s herci, režiséry, scénografy, někdy dokonce i se samotnými autory! Ten dřívě „zapovězený“ svět mě přijal s otevřenou náručí a doslova mě pohltil.

Nevzalo ti to tak trochu iluze, když se ti ten navenek magický svět divadla takto odmaskoval?

Naopak si ho teď vážím ještě víc. Díky tomu se na všechno okolo divadla dívám jinak, protože vím, co všechno je za tím, kolik lidí se na vzniku inscenace a jednotlivých představeních podílí, ať už na jevišti či za ním, v dílnách, kancelářích, na pokladnách. A kolik úsilí, času, energie, kreativity a obratnosti to všechno stojí. Musím se přiznat, že jsem na konci každé premiéry a vlastně i každého představení při potlesku docela naměkko, protože jsem pyšná, že jsme to zase všichni společně zvládli a dokázali předat divákům emoce, zážitek, zkrátka něco, co si v sobě odnesou domů.

S Janem Brožkem a Helenou Brzobohatou po tiskové konferenci

Jak vypadá tvůj běžný pracovní den?

Každý můj den je jiný. Rozhodně nemůžu říct, že by byla má práce stereotypní. Divadlo je velice živý organismus a je potřeba být neustále „ve střehu“. Mým hlavním úkolem je komunikace „s vnějším světem“, jednak s novináři a médií, kterým poskytuji potřebné informace, fotografie a kontakty či jim zajišťuji termíny schůzek s umělci; ale také s veřejností prostřednictvím plakátů, billboardů, programů, nejrůznějších inzercí, článků, časopisu Dokořán a podobně. Velká část mé práce se odehrává v kanceláři u počítače, kde se věnuji korekturám, objednávkám, fakturám, ale je potřeba být i „v terénu“, na zkouškách, představeních, slavnostních akcích nebo zahraničních premiérách, abych pak mohla médiím předat informace o tom, co se dělo.

O část práce se posledních pět let děláš s Helenou Brzobohatou, která k tobě přešla z komerčního oddělení. Jaká to pro tebe byla změna?

S Helčou tvoříme tzv. PR centrum, tedy oddělení pro komunikaci a propagaci. Já se věnuji především tiskovinám, Helena webovým stránkám, Facebooku a Instagramu. Naše práce je však velmi úzce propojená až prorostlá, spoustu věcí řešíme společně, vymýšlíme, domlouváme, a díky tomu se dokážeme i vzájemně zastoupit (v případě nemoci, dovolené či když se překrývají termíny konferencí, schůzek apod.). Dřív jsem měla tyto věci na starosti sama, a když jsem například byla v létě na dovolené v zahraničí a některý z novinářů potřeboval obratem poslat fotku

či tiskovou zprávu, kterou jsem měla v počítači v kanceláři, byl to bohužel problém. Taky si myslím, že se s Helčou skvěle doplňujeme i náturou: já jsem někdy až přepečlivivá a opatrná, Hela je naopak rázná „tryskomyš“. Ale možná je to i tím, že obě pocházíme z Rajhradu – i když jsme se seznámily až v divadelním klubu. (smích)

Míváš stejně jako herci a ostatní složky největší nápor před premiérou?

Dá se říct, že ano. Generáلكový týden bývá vyjatý, realizační tým, herci, orchestr i kolegové v zákulisí jedou na maximum – od rána do noci. A já jim do toho volám a ukrajuji z už tak tenkého objemu jejich volného času, že s nimi chce udělat rozhovor televize, mají jít do rádia, chtějí si je vyfotit do novin... Vymýšlíme a ladíme termíny, řešíme vstupenky pro premiérové hosty, rozesíláme nejnovější fotografie. Vedle toho se samozřejmě věnuji dál své kancelářské práci. Protože ve chvíli, kdy vrcholí na jevišti přípravy premiéry (například teď v září to byly *Osmičky*), já dokončuji propagaci inscenace, kterou uvedeme v premiéře za měsíc (tedy říjnový *BIG*), přitom už je ale potřeba začít pracovat na premiéře následující (a to listopadovém *RENTu*). I díky této časové vrstevnatosti, kdy je nutné myslet v několika rovinách, je má práce neuvěřitelně pestrá a rozmanitá.

Jaké vlastnosti by podle tebe měla mít dobrá tisková mluvčí?

Když to vezmu v souvislosti s naším divadlem, tak je to určitě vstřícnost a laskavost, a to jak vůči hercům, tak i novinářům a divákům, lidem zvenčí i uvnitř. Věřím, že i tento přístup, na který klade ředitel Moša důraz, je jedním z důvodů, proč se na Lidickou diváči tak rádi vrací. Další nezbytnou vlastností mluvčí je určitě pečlivost, všímavost a přesnost, především v souvislosti s korekturami, grafickými úpravami a prezentováním informací veřejnosti. A taky ráznost při hlídání termínů – tady musí laskavost naopak trochu stranou.

Který titul z repertoáru je tvůj favorit?

To není úplně jednoduchá otázka, každý titul má své. Komédie *Jméno svůj řízný vtíp* a nečekané pointy, *Podivný případ se psem* křehkost a úžasného Vojtu Blahutu, *Papežka* svůj pohnutý příběh, *Les Misérables* či *Probuzení jara* famózní hudbu... Někdy se moje rodina a přátelé diví, když jim zaniceně povídám o nějaké inscenaci, že jí prostě musí vidět a že jim ráda udělám doprovod.

Na cestách

foto: archiv Lenky Pazourkové

Ptají se: „Copak tys to ještě neviděla?“ – „Jasně, že viděla, několikrát, ale ráda půjdu zas!“ K dobrému filmu či knize se taky přece rádi vracíte, no ne? **Máš vůbec čas chodit i do jiných divadel?**

Snažím se, ale toho času opravdu moc není. Občas zajdu do Buranteatru, Divadla na Orlí, Národního, se synovcem do Radostí, někdy se zadaří i výjezd do Ostravy, Zlína... Rozhodně si ale nenechám ujít žádné z hostujících divadel, které u nás občas přivítáme. Proto jsem byla taky nadšená, že jsme letos obnovili festival Dokořán! To byly žně!

A když v divadle nejsi?

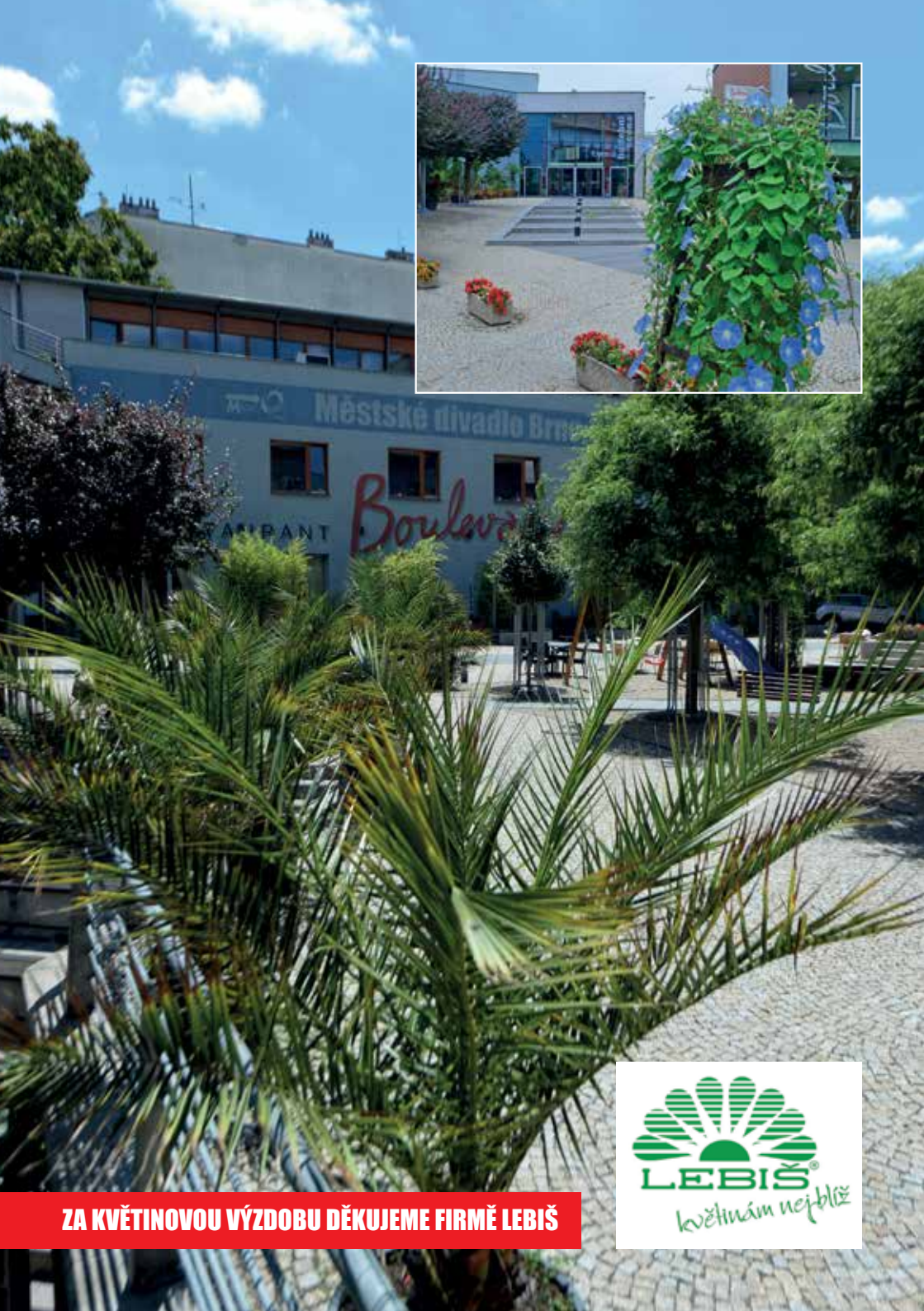
Pokud to jde, mizím do přírody. Na kole, běhat, na skály, ideálně někam, kde není signál. (smích) Příroda mi vždycky vyčistí hlavu, uklidní mě, srovná mi myšlenky. Přes týden toho člověk moc nestihne, ale o víkendech podnikáme s přítelem Ondrou rychlé výpady – do českých hor, rakouských Alp, do Tater. I na otočku do Itálie vyběhnout na čtyřtisícovku jsme zvládli. Spíme v autě, v chatách, pod stanem nebo pod širákem a podle chuti a možností vyrážíme na přechody hor, lézt po skalách nebo třeba na skialpy (posledním dvěma aktivitám jsem propadla až letos a učím se je pod Ondrovým odborným a neskutečně trpělivým dohledem). (smích)

A když je času víc, třeba v létě o prázdninách?

Divadelní prázdniny mi umožňují odjet na delší dobu, takže můžu naplno uspokojit své cestovatelské choutky, které jsou – aspoň pro některé mé blízké – čím dál zvrhlejší. (smích) Většinou, když doma rodičům oznámím, kam se chystám, tázavě se na mě zahledí a zeptají se: „Proč?“ Začalo to výlety na kole „na těžko“, tedy s plnou polní – oblečením, jídlem, stanem, spacákem, vodou... Takto jsme projeli s kamarádem Provence a Turecko. Pak jsem kolo vyměnila za pohorky a s přáteli z brněnského cestovatelského spolku Expedition Club a s krosnou na zádech vyrazila na Ukrajinu, na Sibiř, do Bosny, Podněstří, Gruzie a letos do Tádžikistánu. Treky opuštěnou divokou přírodou, rozmlouvání s místními, poznávání jejich zvyků, tradic, jídla, ale taky třeba řešení průšvihů dává člověku úžasný nadhled. Po návratu z těchto cest mám fyzicky pocit, že bych potřebovala další dovolenou, ale hlava a duše jsou perfektně restartované! Však už taky s Ondrou po večerech debatujeme, kam pojedeme příští rok...

Text: Lenka Kolegarová, foto: Tino Kratochvíl

HRAJEME

**Karel Cón, Stanislav Slovák,
Jan Šotkovský, Petr Štěpán:
OSMYČKY**

Kdo by neznal pojem „osudové osmičky českých dějin“? Osvědčený autorský tým libretistů Stanislava Slováka, Jana Šotkovského a Petra Štěpána s hudebním skladatelem Karlem Cónem se v jubilejním roce 2018 – po několika svých kusech inspirovaných historickými událostmi – rozhodl posvětit na českou historii jako celek. Od vstupu Čechů na Říp (který se jistě musel odehrát v nějakém „osmičkovém“ roce) až po nejspíše nejaktuálnější současnost putujeme s komediantskou skupinou napříč českými dějinami. *Osmičky* jsou kabaretně laděná, rozmaná féerie s písněmi, která nasvětluje české dějiny z nečekaného, hořkého i humorného pohledu. Tématem inscenace ovšem nejsou pouze léta jako 1108, 1278, 1348, 1648, 1848, 1918, 1948, 1968, ale i ty „osmičkové“ roky, v kterých se zdánlivě nestalo nic důležitého (věděli jste, že roku 1888 byl založen Klub českých turistů?). Našimi průvodci historií malého národa budou dva stálí souputníci českého národního osudu, „blaničtí rytíři naruby“, pánové Udavač a Zatykač, kteří – jak se postupně ukáže – stáli v pozadí většiny významných událostí v historii českého národa a neváhají svou pravdu hájit i před božím soudem.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Radka Coufalová, Dušan Vitáček, Jakub Uličník, Ladislav Kolář, Jiří Ressler, Ondřej Halánek a další.

**Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière:
JMÉNO**

Vtupná, krutá, dojemná i chytrá hra o mužích, ženách a jejich vztazích je z rodu rychlopalných konverzaček; stojí na brilantních dialogích a vychází z faktu, že s příbuznými, partnery a přáteli je to jako s knihami: mít je doma ještě neznamená mít je přečtené.

Vincent je čtyřicátník v nejlepší formě, úspěšný makléř s nemovitostmi, který očekává narození prvního potomka. Zrovna se dostavil na opulentní večeři, kterou pořádá jeho mladší sestra Elisabeth a švagr Pierre, profesor literatury. Malou rodinnou sešlost doplňuje Vincentův kamarád od školky Claude, zdánlivě přiboudlý chlapík, kterého však všichni zúčastnění pokládají bezmála za člena rodiny (a jak se vpsled ukáže, ono „bezmála“ není

zcela na místě). Ještě se čeká na Annu, Vincentovu těhotnou partnerku, která vždy a všude chodí pozdě. K ukrácení chvíle poslouží radostný bombový útok na Vincenta v podobě otázek stran jeho otcovství. Bližní zejména zajímá, jak se Vincentův prvorozený bude jmenovat. Tipují, dohadují se, navrhují. Po soustředěném nátlaku Vincent z hecu řekne, že dá svému synovi jméno Adolphe. A jeho odpověď v podobě dobrého, leč poťouchlého šprýmu vyvolá vpravdě melu, chaos, ba hysterickou atmosféru. Výměna názorů eskaluje, překvapení stihá překvapení, už nejde o jméno pro dítě: z rodinných skříní vypadávají rozliční kostlivci a prání špinavého prádla doprovázejí zpovědi upřímné, až to bolí. Přátelská slezina se stává noční můrou všech zúčastněných.

Na pardubickém GRAND Festivalu smíchu získala tato inscenace hned tři ocenění! Alena Antalová získala Cenu za nejlepší ženský herecký výkon a režisér Petr Gazdík převzal Cenu studentské poroty a divácké ocenění Komédie diváků 2015!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová, Viktor Skála, Martin Havelka, Jakub Uličník a Viktória Matušovová.

**David Shire, Richard Malthby Jr., John Weidman:
BIG**

Joshi Baskinovi je dvanáct. Kdykoli potká Cynthii, zastaví se mu dech a nezmůže se na slovo. Je to pro něj nová zkušenost, neví, co si s takovými pocity počít. Dětství končí, začíná puberta. Chtěl by Cynthii oslovit, zvláště když se dozví, že ani on není dříve hlostejný. Když se však v její společnosti chová nemožně, vysloví u tajemného automatu v zábavním parku přání „být velký“. A druhého dne se probudí v těle třicetiletého muže. A tak začíná bláznivý kolotoč situací, v nichž se vyspělý muž s duší dítěte pokouší přežít ve složitém světě dospělých. Vystrašená matka jej samozřejmě nepozná a vyhodí ho z domu. Naštěstí mu však zůstane dětský kamarád Billy, který mu na cestě za návratem do původního těla všemožně pomáhá.

Muzikálová adaptace slavného filmu v hlavní roli s Tomem Hanksem měla premiéru na Broadwayi v roce 1996, byla nominována hned na pět Cen Tony a zaznamenala téměř dvě stě repríz. Hravá hudební komedie s prvky fantasy s energickou, současnou hudbou a místy až bláznivým dějem nabízí dechberoucí zábavu pro celou rodinu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jan Brožek nebo Jonáš Florián, Adam Gazdík nebo Josef Gazdík, Zdeněk Junák nebo Jan Mazák, Tereza Martinková nebo Viktória Matušovová, Robert Jícha nebo Jiří Mach, Johana Gazdíkova nebo Eva Jedličková a další.

ZA KVĚTINOVOU VÝZDOBU DĚKUJEME FIRMĚ LEBIŠ

PROGRAM ŘÍJEN

PROGRAM LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA			HUDEBNÍ SCÉNA			ČINOHERNÍ SCÉNA			HUDEBNÍ SCÉNA		
1.10.	po	19.00 Zamílovaný Shakespeare T2018	1.10.	po	19.00 Monty Python's Spamalot	1.11.	čt	14.00 RENT	1.11.	čt	19.00 BIG C4
2.10.	út	19.00 Osmyčky E2	3.10.	st	18.00 Děsnej pátek PP1/PP2	1.11.	čt	19.00 RENT	2.11.	pá	19.00 BIG C5/E5
3.10.	st	19.00 Osmyčky A3	4.10.	čt	18.00 Děsnej pátek PPP/P18	2.11.	pá	19.00 RENT AB5	3.11.	so	19.00 BIG A6/AB6
4.10.	čt	19.00 Osmyčky AB4	5.10.	pá	18.00 Děsnej pátek	3.11.	so	19.00 RENT P	4.11.	ne	19.00 BIG D/E7
5.10.	pá	19.00 Lakomec	6.10.	so	14.00 Děsnej pátek	4.11.	ne	19.00 RENT	5.11.	po	19.00 BIG
6.10.	so	19.00 Lakomec	6.10.	so	19.00 Děsnej pátek	5.11.	po	18.00 RENT SP	6.11.	út	18.00 BIG
7.10.	ne	19.00 Osmyčky D	7.10.	ne	18.00 Děsnej pátek	6.11.	út	19.00 RENT A2	7.11.	st	19.00 BIG
8.10.	po	19.00 Osmyčky A1				7.11.	st	19.00 RENT AB3	8.11.	čt	18.00 BIG
9.10.	út	19.00 Dotkni se vesmíru a pokračuj				8.11.	čt	19.00 RENT A4	9.11.	pá	19.00 RENT A5
			18.10.	čt	19.00 BIG zadáno	10.11.	so	18.00 RENT	10.11.	so	19.00 BIG
10.10.	st	19.00 Žitkovské bohyně (krev je krev)	19.10.	pá	14.00 BIG	11.11.	ne	19.00 Zamílovaný Shakespeare A2018	12.11.	po	19.00 Chaplin
11.10.	čt	18.00 Žitkovské bohyně (krev je krev)	19.10.	pá	19.00 BIG zadáno	12.11.	po	19.00 Zamílovaný Shakespeare R2018	13.11.	út	18.00 Chaplin
12.10.	pá	19.00 Donaha!	20.10.	so	19.00 BIG P	13.11.	út	19.00 Zamílovaný Shakespeare Z2018	14.11.	st	19.00 Chaplin
13.10.	so	19.00 Donaha!	21.10.	ne	18.00 BIG	14.11.	st	19.00 Zdenek Merta u klavíru	15.11.	čt	18.00 Chaplin
14.10.	ne	18.00 Donaha!	22.10.	po	18.00 BIG SP	15.11.	čt	18.15 My Fair Lady (ze Zelnáku) zadáno	16.11.	pá	19.00 Chaplin
15.10.	po	19.00 Vrabčák a anděl	23.10.	út	19.00 BIG A2/AB2	16.11.	pá	19.00 My Fair Lady (ze Zelnáku)	18.11.	ne	18.00 Představ si...
16.10.	út	19.00 Skleněný pokoj	24.10.	st	19.00 BIG A3/AB3	17.11.	14.00 a 19.00 My Fair Lady (ze Zelnáku)	19.11.	po	19.00 Představ si...	
17.10.	st	19.00 Skleněný pokoj	25.10.	čt	19.00 BIG A4/AB4	18.11.	ne	18.00 Čarodějky ze Salem	21.11.	st	19.00 Bitls
18.10.	čt	19.00 Osmyčky C4	27.10.	so	19.00 VIVA „LALALA“ REPUBLIKA	19.11.	po	19.00 Čarodějky ze Salem	22.11.	čt	18.00 Bitls zadáno
20.10.	so	19.00 Osmyčky AB6	28.10.	ne	19.00 BIG	20.11.	út	19.00 O myších a lidech M2018	23.11.	pá	19.00 Bitls
21.10.	ne	19.00 Osmyčky E7	29.10.	po	19.00 BIG A1/AB1	21.11.	st	19.00 O myších a lidech X2018	24.11.	so	14.00 Bitls
22.10.	po	19.00 Jméno	30.10.	út	19.00 BIG C2/E2	22.11.	čt	18.00 Osmyčky AB5	24.11.	so	19.00 Bitls
23.10.	út	18.00 Jméno	31.10.	st	19.00 BIG	23.11.	pá	19.00 Osmyčky T2018	25.11.	ne	18.00 Bitls
						24.11.	so	19.00 O myších a lidech V2018	26.11.	po	19.00 Bitls
						25.11.	ne	19.00 O myších a lidech	27.11.	út	18.00 Bitls
						26.11.	po	19.00 Osmyčky AB1	28.11.	st	19.00 Bitls
						27.11.	út	19.00 Osmyčky AB2	29.11.	čt	18.00 Bitls
						28.11.	st	18.00 Charleyova teta zadáno	30.11.	pá	19.00 Bitls
						29.11.	čt	19.00 RENT AB4			
						30.11.	pá	19.00 RENT E5			

**Arthur Miller:
ČARODĚJKY ZE SALEMU**

Na začátku příběhu stála obyčejná žárlivost odvržené mladé dívky, která se pokusila svěst ženatého muže. Na jejím konci přibývá šibenice pro nevinné a teror maskovaný tvář legálního soudu se šíří dál a dál...

Historické drama Arthura Millera, jednoho z největších dramatiků 20. století, se zakládá na skutečných událostech. „Čarodějnický“ soudní proces, k němuž došlo v massachusettském Salem v roce 1692, je jednou z nejtemnějších kapitol amerických dějin. Příběh o tom, jak se z nejprve nevinného nočního dobrodružství mladých dívek postupně stává krutý a nesmyslný hon na čarodějnice, psal Miller jako analogii mcarthismu v Americe 50. let. Hra však i dnes ukazuje svou nadčasovou sílu, neboť davová hysterie, potřeba prosazovat totalitně jedinou „svatou pravdu“ za každou cenu i touha vyřídit si účty s bližním pod zástěrkou boje za spravedlnost bohužel existují ve všech dějinných obdobích i zřízeních.

Millerovo drama je dnes považováno za střed amerického dramatického kánonu a za pětadesát let od svého vzniku nikdy neopustilo světová jeviště. Roli hrdého Johna Proctora, farmáře, který se neohroženě postaví soudní zvůli, si vyzkoušeli herci jako Daniel Day-Lewis či Liam Neeson. Uvedením *Čarodějky ze Salemu* vstupuje na jeviště Městského divadla Brno velký, strhující dramatický příběh.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Petr Štěpán, Lenka Janíková, Eliška Skálová, Barbora Goldmannová, Jan Mazák, Michal Isteník, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Zdeněk Bureš a další.

**Thomas Meehan, Christopher Curtis:
CHAPLIN**

Kdo by neznal geniálního umělce a výjimečného člověka Charlie Chaplina! Muzikál, který je napsán na motivy jeho bohatého života, byl uveden na Broadwayi v roce 2012 a získal hned čtyři nominace na Ceny Tony a šest na Drama Desk Award. Titulní role je v díle rozdělena mezi tři herce – malého chlapce, muže v nejproduktivnější fázi jeho života a zestárlého muže. Autoři vyprávějí o osudu hlavního hrdiny strhujícím způsobem a předkládají nám skvěle prokomponovaný příběh s báječnou hudbou a řadou okolností, o kterých věděli vskutku jen ti nejasvěcenější.

Základní výpověď je pak Chaplinovo osobní posláním, které spočívá v jeho celoživotním odhod-

láním jít si vždy a za všech okolností za svými cíli s jednoznačným humánně akcentovaným vztahem ke světu, s kritickým myšlením vůči zvrhlé politice i s jasným názorem na bídu společnosti, ve které žil.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Daniel Rymeš nebo Marco Salvadori, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Lukáš Janota nebo Robert Jícha, Lucie Bergerová nebo Markéta Sedláčková, Hana Holišová nebo Viktória Matušová a další.

Shuki Levy, David Goldsmith, Glenn Berenbeim:

PŘEDSTAV SI...

Děj výjimečného muzikálu *Představ si...*, který MdB uvedlo v české premiéře, se odehrává v roce 1942 v prostředí varšavského ghetta. I přes tragické životní podmínky, v nichž se hrdinové nacházejí, však titul vypráví o příběhu plném naděje, optimismu a lásky. Hlavní hrdina, principál herecké společnosti, Daniel Warshowsky přesvědčí svou rodinu a přátele, aby s ním zahráli představení vyprávějící skutečný příběh z dějin židovského národa o dobývání Masady. Před diváky se tak rozehrává příběh velké lásky mezi dcerou židovského rebela a generálem římských legií. Oba stojí na opačné straně barikády. Ona se se svou rodinou a dalšími vzbouřenci vůči římskému útlaku ukrývá v pevnosti na hoře Masada, on chystá vojáky k útoku právě na tuto pevnost. Dokáže jejich láska překonat mnohaletý spor, který mezi Římany a židy panuje?

Ačkoli se mnohým zdá nevhodné, aby se o takovém tématu tančilo a zpívalo, Daniel je nakonec přesvědčí, neboť všichni uvěří, že paralela mezi historickým příběhem a současnou situací pomůže obyvatelům Varšavy bránit se zlovůli nacistů. Divadlo totiž nabízí způsob, jak uniknout z hrozné reality ghetta, v němž všichni žijí.

Nechtě se vtáhnout do hlubokého příběhu, pusťte uzdu své fantazie, uvěřte v sílu lásky a lidské svobody, představte si...

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Martin Havelka, Kristýna Daňhelová, Ivana Vaňková, Dušan Vitázek, Tomáš Sagher, Robert Jícha, Lukáš Vlček a další.

Jonáš FLORIÁN

NAJÍT V SOBĚ TOHO MALÉHO KLUKA

Jonáš Florián hraje v muzikálu *BIG* Joshe Baskina, kterému je dvanáct, ale poté, co vysloví přání „být velký“, probudí se druhý den v těle třicetiletého muže. Dětskýma očima potom nahlíží na svět dospělých a pokouší se v něm vyznat.

Když jste byl dítětem, záviděl jste něco dospělým? Třeba to, že nemusí jít spát po Večerníčku? Ano, záviděl jsem jim, že mohou dělat, co chtějí. A nejvíc ze všeho to, že mohou řídit auto.

Chybí vám z věku dětství něco?

Spousta věcí. Jako dítě jsem záviděl dospělým, teď závidím dětem. Je to pořád dokola... Nejvíc dětem závidím jejich ohromnou fantazii. Velmi rád jsem si hrával, vymýšlel si a představoval. Naštěstí je fantazie pro mé zaměstnání herce nezbytně nutná, takže s ní mohu pracovat a stále ji rozvíjet. Možná i proto se věnuji divadlu, baví mě si hrát.

Jakou jste měl oblíbenou hračku?

Hodně jsem si hrával s vojáčky nebo s indiány. Dneska se mi zdá až neuvěřitelné, co všechno u toho byl člověk schopný prožít. Ty bitvy, které se odehrávaly po celém pokoji a trvaly několik dní, byly strhující. Pak jsem ale vždycky musel všechno uklidit, protože se tam nedalo ani projít. (smích)

Zažil jste nějaké trapasy nebo úsměvné chvílky, když jste byl malý?

No jéje, spousta. Například jsem jednou řekl paní učitelce, ať mi dá radši dobrou známku, protože můj táta je voják. Samozřejmě to bylo z legrace, což ona nepochopila a řešila to jako vyhrožování. A ještě si vzpomínám, že jsem jinou paní učitelku kousl do prstu, když na mě ukazovala. Pořád na někoho mířila prstem, a už mi to asi začalo vadit. (smích)

Chtěl jste být jako malý popelářem nebo kosmonautem, jak je to u dětí obvyklé?

Přál jsem si být dobrodruh. Asi proto, že jsem se díval na Discovery Channel – na různé cestovatelské a dobrodružné pořady.

Josh v muzikálu *BIG* musí, jako každé dítě, plnit domácí úkoly a není z toho nadšený. Vy jste z nějakého předmětu dělal domácí úkoly rád?

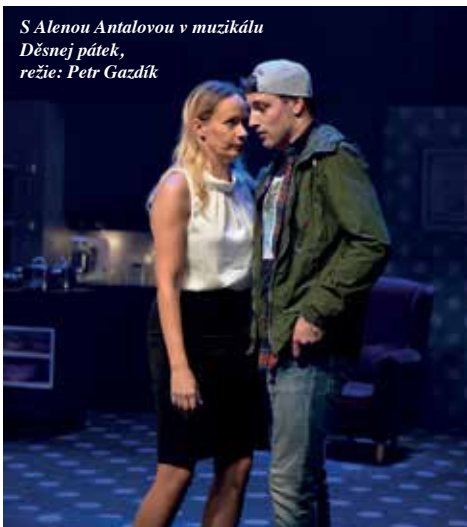
Věříte, že ne? Neměl jsem rád domácí úkoly a myslím si, že nejsem jediný. (smích) Kdo by měnil válečná tažení za domácí úkoly...

Máte nějaké pravidelné každodenní povinnosti teď, v dospělém věku?

Od jara nosím každé ráno a večer deset litrů vody na balkon, kde zalévám svůj záhon. Sice je do-

S Alenou Antalovou v muzikálu
Děsný pátek,
režie: Petr Gazdík

Josh je konfrontován s tím, že když se stane velkým, nemůže si jenom hrát, ale musí dávat pozor na dodržování termínů v práci. Nemáte pocit, že se ze života dospělých vytrácejí i poslední zbytky hravosti?

Ten pocit bohužel mám. Ale je to pro mě a možná pro všechny, kteří to mají podobně, spíš výzva. Neměli bychom zapomenout na tu dětskou hravost. A neměli bychom se nechat těmi starostmi pohltnout, zadusit.

Muzikál BIG vypráví o síle přátelství... Pomohli vám nějak přátelé v životě?

Přátelé mi mnohokrát pomohli. A může to znít jako klišé, ale opravdu, život bez přátel musí být velmi těžký, a jen stěží se člověku podaří si takový život užít. Přátelé mi pomohli hlavně ve chvíli, kdy mi bylo smutno, kdy jsem potřeboval rozptýlit, vytrhnout z té vnitřní melancholie, do které občas padám. A platí pro mě, že největšími a nejbližšími přáteli vždy byli členové rodiny, a snad to tak i zůstane.

Když jdete k fermanu s nově vyvešeným obsazením, říkáte si: Jestlipak zase budeme alternovat stejnou roli s Janem Brožkem? Neděláte už si z toho legraci?

Také tomu nerozumím, vždyť jsem mnohem hezčí než on! (smích) Každopádně jsem rád, s Honzou se dobře spolupracuje.

Je vám blízký humor skupiny Monty Python?

Monty Pythoni jsou mi velmi blízcí. Muzikál *Spamalot*, který napsali a my ho hraje, mě strašně baví. A jelikož se z mého pohledu jedná občas i o takový „trapnohumor“, tak mi stačí, že se tomu směji sám. (smích) Občas se chodíváme dívat na výstupy kolegů a skvěle se bavíme, hlavně u toho nového, co někteří neustále vymýšlejí. Samozřejmě je nejlepší, když jsou na stejné vlně i diváci. To potom člověk nechce slézt z jeviště a chce se bavit a hrát si a čerpat energii donekonečna.

Zpíváte si melodie z muzikálů, ve kterých hrajete, i cestou na ryby?

Hodně si zpívám v autě, a to i cestou na ryby. Ale když už jsem na rybách, tak se musím krotit, moc na to neberou. (smích)

Na jaké nástroje hrajete?

Teď nejvíc na saxofon, kytaru a klavír. Saxofon je zkrátka sexy nástroj, miluji jeho sametový zvuk. Na kytaru jsem začal hrát na konzervatoři. Mohl jsem si vybrat mezi klavírem a kytarou, tak jsem zvolil kytaru, abych mohl hrát na skautských táborech. A klavír doháním až v poslední době samostudiem doma.

A co klavír a slavná tanečně-hudební scénka z muzikálu BIG, kdy Josh a ředitel hračkářství

Macmillan tančí na velkých klávesách?

Když jsem byl v Los Angeles, takové klávesy tam měli. Byly pro změnu na schodech, takže se člověk pěkně nadřel, než „vyskákal“ nějakou melodii. Vzpomínám si, že jsem tam strávil spoustu času.

Zažil jste v Los Angeles něco bizarního?

Ano, nikdy jsem se v tak krátkém čase nedostal do tolika neuvěřitelných situací. Například jsme tam s kamarádem hráli na ulici. Potkal nás starší pán, který tvrdil, že je muzikant a hrával s několika hudebními legendami. Teď prý potřebuje parťáky, kteří s ním půjdou do nahrávacího studia nahrát desku, a my se mu líbíme. Tak jsme šli. Zamířili jsme do největšího studia v Los Angeles a on se tam dožadoval nějakého pána. Na recepci mu ale řekli, že nikdo takový neexistuje. Pochopili jsme, že trpěl představami. Byli jsme zklamaní, že se žádná závratná kariéra nekoná, ale ještě než jsme se rozloučili, zahrál nám pán na kytaru. V tu chvíli jsem začal věřit, že přestože možná trpí nějakou nemocí, opravdu slavný muzikant byl. Hrál na polorozbitou kytaru, ale hrál skvěle.

Co se vám líbilo v zemích, které jste procestoval?

V Los Angeles na mě nejvíc zapůsobili lidé. Jsou velmi otevření, hulákají na sebe, nebojí se promluvit, popovídat si. Hodně z nich je dost výstředních. Anglie, kde jsem byl také dlouho, mě očarovala zase svojí architekturou, atmosférou, kulturou. Je to čarovná země a Harry Potter nemohl vzniknout nikde jinde než v Anglii. Lidé se mi zdáli více otevření než u nás, příjemní, uvolnění. Nezažil jsem tam nikoho nepřijemného, kdo by mi nechtěl pomoci. V Anglii mi ale chybí jedna zásadní věc, a to kopce. Tamní krajina se podle mě nedá s tou naší pladernou přírodou srovnat. Proto bych na té place asi nedokázal žít.

Konzervatoř, JAMU, Městské divadlo Brno – zůstáváte věrný Brnu. Myslíte si, že je to dobré divadelní město?

Brno mám opravdu rád. Na začátku jsem si sice říkal, že nevím, jestli tady vydržím víc než pár let, a teď si zase říkám, že nevím, jestli budu schopen se ještě někdy odstěhovat. A co se divadla týče, myslím, že jsme na tom v Brně velmi dobře. Divadlům se tu daří, je jich spousta a jsou skvělá. Rád chodím na představení jak k nám, tak i na menší, alternativnější scénky. A co se muzikálu týče, tak si stojím za tím, že hudební scéna v Brně je na špičkové úrovni. A neřikám to proto, že tady sám působím. Navštívil jsem v Česku i jiná hudební divadla a přijde mi, že se naše di-

vadlo blíží nejvíce té úrovni, jaká je na Broadwayi nebo West Endu v Londýně. Hlavně co se zvuku, výpravy a výkonů herců týče. V Londýně jsem byl půl roku, viděl jsem tam toho opravdu spoustu a byla to skvělá škola. Už jen právě pro rozšíření obzorů a možnosti srovnání.

Zpíváte radši v češtině nebo v angličtině? Anglicky asi umíte dobře, když jste herectví studoval i v Londýně...

Jazyk se mi plete v obou řečech, takže je to jedno. (smích)

V jaké inscenaci byste si chtěl zahrát?

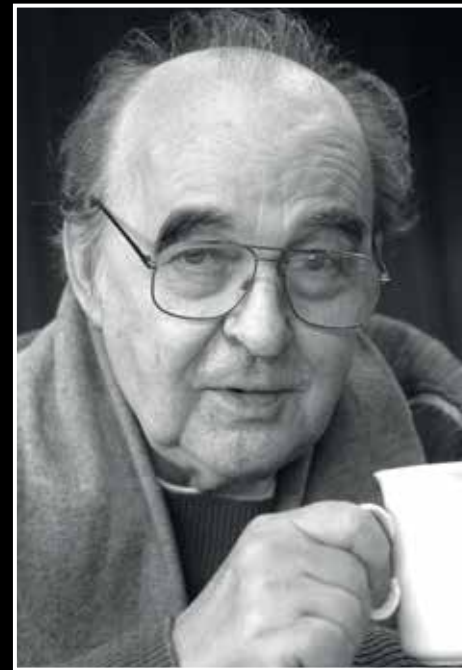
V *Bidnících*, protože mě uchvátila neskutečně silná hudba, kterou tento muzikál má. A také v *Jesus Christ Superstar*, kde se mě zase velmi dotýká a fascinuje příběh. Chtěl bych hrát Ježíše, nebo Jidáše, obě dvě role jsou úžasné, dobře vystavěné a komplikované. Oba muzikály jsem viděl u nás v divadle, *Bidníky* navíc i v Londýně a byl jsem nadšený. Vždy to byl ohromný zážitek.

Text: (nasa),
foto: Tino Kratochvíl

VERNISÁŽ VÝSTAVY ANDREY KUČEROVÉ

JIRÍ TOMEK

Před pěti lety, 29. srpna 2013 zemřel Jiří Tomek, pan Herec, který celou svou kariéru zasvětil tvorbě na jevišti stánku Múz na brněnské Lidické ulici – Divadla bratří Mrštíků, od roku 1993 nesoucímu název Městské divadlo Brno. Ztvárnil zde na dvě stě padesát rolí, velkých či hlavních, i malých. Tou první byl Děda s konví v Mahenově *Nasredinovi* (1955), tou poslední Melvil, domácí učitel skotské královny, v inscenaci Schillerovy tragédie *Marie Stuartovna* (2006). „Tomek se zmocňuje každé své role, aby z ní vytěžil člověčinu jako pohled z hloubky podstaty,“ formuloval druhdy teatrolog Zdeněk Srna: „Neobyčejné herectví obyčejného člověka.“ Pamětihodné stopy zanechal rovněž na poli rozhlasu, televize, filmu. A také jako dabér – v roce 1998 byl odměněn Cenou Františka Filipovského za celoživotní mistrovství v dabingu.

V roli Falstaffa se svou životní partnerkou Jiřinou Prokšovou (Paní Vodičková) v *Shakespearových Veselých páničkách windsorských* (1977)

Helena Dvořáková (*Lavinie*) a J. T. (*Seth Beckwith*) v inscenaci O'Neillovy tragédie *Smutek sluší Elekře* (2002)

Jana Gazdíkova (*Elmira*) a J. T. (*Tartuffe*) v Molièrově komedii *Tartuffe* (1980)

J. T. (*Melvil*) a Jitka Čvančarová (*Marie Stuartovna*) v Schillerově tragédii *Marie Stuartovna* (2006); poslední role Jiřího Tomka

JEDEN DEN MDB... S INSPICIENTEM

Inspicient je další profesí, která patří do divadelního zákulisí. Tuto osobu běžný divák při své návštěvě divadla obvykle nepotká, ale existují i výjimky. V Městském divadle Brno není neobvyklé zahlédnout inspicienta na jevišti i v hrací čas, pokud mu režisér světil v inscenaci nějakou úlohu. Tato dovednost je vlastně především mužskému osazenstvu inspicientského týmu – na Činoherní scéně Davidovi Kropáčovi a Michalovi Nevěčenému a na Hudební scéně Igorovi Maršálkovi. Ale abychom byli kompletní, na Hudební scéně patří také dvě inspicientky – Michaela Malčíková a Naďa Patriková.

Nejčastějšími pracovními prostředky inspicienta jsou nespočetněkrát prolisovaný scénář, psací potřeby, šeptající hlas a občas i mobilní telefon u ucha. Nabízí se samozřejmě otázka, co vlastně takový inspicient dělá. Pokud si vyhledáte definici této profese, dočtete se trochu nekonkrétně, že organizačně zajišťuje průběh představení a divadelních zkoušek.

V praxi to vypadá tak, že jako většinu divadelních zaměstnanců začíná i končí inspicientův den u fermanu, kde si vyhledá jemu přiřazené tituly, které jsou v různých fázích zkoušení, opakování nebo reprízování, a o ty se musí postarat. Na danou hodinu zabezpečí provozuschopnost zkušeny pro zkoušení a zajistí, že kdo má být na zkoušce přítomný, ten tam také včas bude, a že nikomu nebude nic nechybět pro bezproblémový průběh. To znamená, že inspicient musí vědět, co se kde šustne, mít neustále oči na štopkách a našpicované uši pro zachycení každého důležitého pokynu od inscenačního týmu a především pana režiséra. Výsledek je mnohdy takový, že si do scénáře vepíše o pohybu herců, rekvizitách a změnách scéně poznámek více, než je původně textu předlohy, aby se do příště na nic nezapomnělo.

Ve fázi zkoušení na jevišti, ale i reprízování před diváky, funguje inspicient jako spojka, operativně spolupracuje se všemi, kteří zajišťují zdárný

průběh představení na jevišti i mimo ně. S premiérou předává režisér představení do rukou inspicienta, který je od té chvíle zodpovědný za to, že se vše během každé reprízy bude i nadále odehrávat podle představ inscenačního týmu.

Na samotné představení přichází inspicient hodinu a půl před začátkem. Zkontroluje denní obsazení, jestli jsou herci v divadle, zda je na jevišti připravená scéna, technické složky dorazily na svá místa, zkrátka, jestli je všechno, jak má být, aby představení fungovalo. S blížícím se začátkem reprízy se z interního rozhlasu po budově stále častěji rozléhá inspicientovo opakované volání účinkujících, aby se připravili a byli na místech včas. Do poslední minuty před začátkem je ve spojení s hledištní službou a osvětlovači, aby se dozvěděl, zda jsou diváci bezpečně usazení a představení může začít. A pokud se dosud všechny úkony zadařily, na inspicientova bedra spadá onen finální pokyn k začátku. A zatímco si diváci užívají průběh představení, inspicient má v bezprostřední blízkosti jeviště plné ruce práce. V předem domluvených momentech dává pokyny k prostorovým změnám, takzvaným představbám, které musí probíhat co nejpřesněji, co nejbezpečněji a pro diváka samozřejmě téměř nepozorovaně. A někde mezitím už volá herce do dalších scén. A protože je divadlo živý organismus, občas se snaží zvládnout i neočekávané události, je přeci totiž ta spojka, za kterou se první jde, když je cokoliv potřeba neprodleně vyřešit. A pokud se vše zdařilo, blížíme se do finále, k děkovačce, kdy oponu opět ovládá inspicient. Občas pravda neodhadne míru divácké přízně, obecenstvu už se možná tleskat moc nechce, a tu se nedopatřením podaří i do tichého sálu ještě naposledy oponu otevřít. Až vás jako publikum tento úkon bude znovu nutit aplaudovat, tak si prosím na inspicienta vzpomeňte, nenechte ho v tom a ještě jednou, naposledy zatleskejte.

Text: *MiMa,*
foto: *Tino Kratochvil*

**Eva JEDLIČKOVÁ,
Tereza MARTINKOVÁ,
Johana GAZDÍKOVÁ,
Vendula HUDCOVÁ
a Mária LALKOVÁ**

O MUZIKÁLU BIG, MATEŘSTVÍ A DIVADLE...

Nejspíš si dokážete představit, že organizovat rozhovor s pěti divadelními herečkami bude z časových důvodů poněkud komplikované. Organizovat rozhovor s pěti divadelními herečkami, které jsou zároveň matkami, to už je přímo výzva. Ale povedlo se! Setkaly jsme se na prahu nové sezóny, právě když soubor pod režijním vedením Petra Gazdika začínal zkoušet nový rodinný muzikál *BIG* – a nejen o něm, ale také o dětech, o podstatě mateřství a o životě v divadle i mimo ně jsme si nakonec popovídaly.

Zápletka muzikálu *BIG* vychází z přání dospívajícího kluka, vlastně ještě dítěte, „být velký“. Měly jste takovou touhu v dětství také?

Co vás na dospělosti lákalo?

Majka: Nezávislost! Jenže jsem si tehdy myslela, že dospělost je snazší.

Johanka: Já to teď doma vidím bezprostředně, protože mám patnáctiletého syna, který touží být velký – ale samozřejmě jen v těch situacích,

kteř se mu hodí. Rozhodně tím nemyslí, že by se měl o něco postarat nebo mít povinnosti. Chce být dlouho venku a nemuset se nikoho ptát, kdy se má vrátit, chce mít holky a moci ochutnat alkohol, ale přesně ví, že zodpovědnost nechce. Takhle jsme to asi měli všichni, ne? Chtěli jsme být nezávislí, ale bez té zodpovědnosti. Chtěli jsme být venku a nikoho se neptat, kdy se máme vrátit, ale neuvědomovali jsme si, že když je člověk velký a má sám děti, může být venku jen tehdy, když má volno a o všechno je postaráno, a to je velmi zřídkka... Jenže dospělost pak taky může spočívat v tom, že zjistíte jako já, že už se vám nikam nechce, že jste nejtšastnější prostě doma.

Míváte dnes občas přání opačné: stát se znovu dítětem?

Johanka (která se zrovna musí věnovat malé dcerce, ale směrem k diktafonu volá): Ano! Ano!

Evička: Do dětství bych se asi vrátit nechtěla.

Když se přece člověk z perspektivy dospěláka, se všemi těmi nabytými zkušenostmi, dívá zpátky na svůj život, hodnotí ho jinak, než jak to viděl coby malé dítě. Jsem ráda tam, kde jsem. Dospělá, zkušená, sebevědomá...

Vendula: Já bych se taky nechtěla vracet do dětství a zároveň bych na tom, jak jsem dětství prožila, vůbec nic neměnila. Vlastně bych nic neměnila ani později.

Terka: Já bych se přímo do dětství taky vrátit nechtěla. Našla bych v životě jiné etapy, kam bych se snad i vrátit chtěla, ale dětství mezi ně nepatří. Vždyť v případě dětství funguje ten slavný „vzpomínkový optimismus“, díky kterému zapomínáme na to špatné, co se nám dělo! Totiž, tím nechci říct, že bych měla špatné dětství, naopak: prožila jsem krásné, plnohodnotné dětství! Lítání venku, žádné starosti rodičů o to, kde jsem... A asi proto, že jsem prožila krásné dětství, už není potřeba se do něj vracet.

Majka: I já měla krásné dětství, a tak se do něj strašně ráda vracím ve vzpomínkách. Často a čím dál častěji.

Co byste si z dětství rády přenesly do přítomnosti?

Terka: Přála bych si, aby čas plynul pomaleji. V dětství byl podle mě čas pomalejší.

Majka: Tak toto si přeju s ohledem na svého syna. Roste před očima a už to nezastavíš...

Co si vaše děti představují pod slovy „být velký“? Chtějí „být velké“?

Evička: Mé děti mají ještě dvě prababičky a od nich slyší, jak někdy neradostně probíhá stáří. Takže Amálka mi nejspíš v důsledku toho naopak říká, že chce napořád zůstat dítětem a že chce, abychom nestárli ani my, rodiče. Ale je pravda, že to přemýšlení o stárnutí má i své výhody, díky tomu si můžeme povídat o koloběhu života, o proměnách v přírodě a podobně. A to je zajímavé.

Terka: Myslím si, že každé dítě touží být velké.

Evička: Ano, ale až později. Moje děti ještě velké být nechtějí.

Terka: No, můj Hugo už ve dvou a půl letech říká, že chce být velký. Díky tomu, že do svých dvou let vyrůstal v Anglii, od něj dodnes dennodenně slychávám: „BIIIG!“ Je to jeho nejzamilovanější

slovo, „BIIIG“ je u nás všechno. Je to pro mě vlastně startovací motto k muzikálu, který teď začínáme zkoušet.

Vendula: Jeniček má sedm a půl a myslím, že dospělý zatím být nechce. Žije teď v různých pohádkových světech, jako jsou třeba želvy Ninja, a tak si myslím, že by se chtěl na chvíli dostat spíš tam.

Johanka: A moje dvojčata už si jako velcí připadají. Včera jsem jim říkala, že musím jít ještě s Johankou něco udělat, a oni mi odpověděli: „A na co nás máš? Na koupání? My ti ji přece pohlídneme!“ Takže nakonec společně louskali oříšky na zahradě, jen nepochopili, že je na té zahradě nemůžu nechat samotné.

Co vás nejvíc baví na tom „být matkou“?

Terka: Že už ve své podstatě nikdy nebudu sama. Ani to, že syn jednou odejde, na tom nic nezmění.

Johanka: Ta nesmírná láska. Dokud se člověk nestane matkou, neví, jak strašně může milovat.

Evička: Já jsem přešťastná, že mateřství zažívám, protože se díky dětem dozvídám nové věci o sobě. Dostávám se například do extrémně vypjatých situací (pro mě, pro jiného by stejná situace extrémní být nemusela), do hraničních emocí, o kterých jsem dřív ani nevěděla, že je v sobě mám. Že jsem toho stavu schopná, že to vydržím... Připadám si díky dětem dospělejší. Jako bych měla tvořivější, rychlejší, hbitější mysl, ale zároveň už mám uvnitř sebe všechno vymezené: vím, kdo jsem, co si nechám líbit, dokážu si už říct. Mateřstvím se mi leccos vyjasnilo. Jsem za to vděčná. Jen kdyby mi byl někdo řekl, že „výchova“ bude tak náročná!

Terka: Mám to zase obráceně. Jsem strašně ráda, že se během času, který trávím se svým synem – беру to jako úžasnou kreativní práci – můžu na tu danou chvíli vrátit do dětství.

Vendula: Pro mě mateřství znamená obrovské pouto na celý život a doufám, že tohle pouto bude existovat i mezi našimi syny. Kromě toho mě strašně baví, že od prvopočátku něco vytvářím, formuju si svoji rodinu takovou, jakou bych ji chtěla mít.

Majka: A já jsem ještě vděčná za mír. Takový ten klid, když dítě usne. Dívat se, jak spinká, to je úplná meditace, to je mír.

Změnilo podle vás mateřství vaše herectví? Jak?

Evička: Stoprocentně. Člověk je sebevědomější,

není svázaný. Tvoří se mu s větší lehkostí.

Majka: I já jsem přestala herectví brát tak vážně. Teď jsou pro mě na světě důležitější věci a umím si od divadla držet větší odstup. Dokážu se sice do role vnořit, ale taky už se z ní umím rychle vynořit a řešit úplně jiné věci.

Vendula: Co se týče tance, musím říct, že si teď tančení užívám víc. Jsem totiž uvolněnější, v lepší formě a celkově se cítím líp. Jít si zatančit, to je pro mě teď odpočinek a relax.

A bály jste se návratu na divadelní prkna?

Vendula: Ne.

Majka: Ne.

Terka: V našem povolání je to totiž většinou tak, že nezůstáváte celé tři roky zavřené doma. Já jsem například byla 14 dní po porodu Huga v dabingu a krásně to vyšlo. Držela jsem ho tam na rukou, vždycky po dvou hodinách jsem ho nakojila a fungovalo to. Samozřejmě na to musíte mít podmínky. Pro mě byl luxus, že se mnou mohl být můj Jeniček a pohlídal ho.

Johanka: To já jsem se návratu bála. A bojím. Mrzí mě třeba, že tři čtvrtě toho divadla momentálně neznám. I když jsem na mateřské něco malého nazkoušela, byla to činohra s malým obsazením a neměla jsem šanci poznat tu spoustu nových lidí. Jsou tu mladí, kteří znají mě – což mě samozřejmě těší – ale já jsem trochu smutná, že neznám je.

Evička: U mě je to směsice různých pocitů. Jelikož jsme emočně mnohovrstevnatí, tak k tématu strach mám taky co říct... Člověk přijde po pěti letech a vidí ty nádherné, mladé, štíhlé, dokonalé herečky... Ale já se pak zase uklidním tím, že my to doženeme jinak. Je to jen taková prvotní obava. Vlastně o nic nejde.

Terka: Každá herečka, která do divadelních vod vstupuje, přece ví, že to takhle chodí, že práce bude časem mít a mít. Ne že bychom nechtěly krásné velké role, ale naše pozornost se teď rozdělila mezi rodinu a divadlo. Holt to musíme akceptovat.

Johanka: Navíc, mít trochu obavy o svoji práci je podle mě užitečné. Máš obavy jak o to, jestli budeš dobrá herečka, tak i o to, jestli budeš dobrá matka, když se budeš věnovat práci. Když se mi v pětadvaceti narodil Kuba, necítila jsem to tak, ale dnes je mi čtyřicet, mám čtyři děti a můj patnáctiletý syn potřebuje mnohem větší pozornost než kdykoli dříve. Člověk se bojí,

S dětskou company
muzikálu BIG,
režie: Petr Gazdík

jestli to všechno stihne: aby Kuba měl v pořádku školu, aby nechtěl být příliš „BIG“, aby dvojčata nestrádala ve školce, aby člověk všechny uživil prací, kterou miluje... Ale myslím si, že jsou to všechno správné obavy. Člověk by měl život brát s respektem.

Představte si, že doma místo svého dítěte najdete dospělého člověka, který vám tvrdí, že je vaše dítě. Čím by vás přesvědčil (pokud by vás přesvědčil)?

Majka: Matěj má tajné znamínko na tajném místě. Musel by mi ho ukázat.

Terka: Ale Hugo ještě žádná znamínka nemá!

Majka: Myslím, že jako matky bychom to vycítily. Asi by to nějakou dobu trvalo... A je otázka, jestli bych si od cizího chlapa nechala u sebe doma něco vůbec vysvětlovat. První reakce by nejspíš byla trochu agresivní. Ale pak bych to učitila. Přece jen, říká se: oko, do duše okno. To by muselo zafungovat.

Vendula: Kdybych se tedy dostala k tomu, že bych si od toho cizího chlapa nechala něco vysvětlovat, tak by možná stačilo, kdyby se

občas vztekl, jako se občas vzteká Jeníček. Tím by mě asi dokázal přesvědčit.

Terka: A mně by stačilo Hugovo prosté „BIIG“!

Johanka: A já tam už přece jednoho chlapa takhle mám.

Terka: Ale kdyby tam byl z ničeho nic...

Johanka: On tam ovšem z ničeho nic najednou je. Mám pocit, že to nebylo tak, že by postupně rostl. Naopak. Jako by pořád byl malej kluk a najednou se jednoho dne probudil a byl „BIG“. Jednoho dne řešil dětské otázky, a pak mi najednou řekne, že by si rád šel zapálit za barák a proč nemůže kouřit. A to dítě, které v mých očích skoro neroste, je najednou hrozně „BIG“!

Evička: Já bych se asi v prvé řadě hodně lekla. Ale pak, kdybychom si tedy vyjasnili, že je to opravdu moje dítě (podle společných zážitků, osobní vůně...), by mi možná začalo být líto, že to tak skočilo, že je tam taková mezera. Takové prázdno. Vlastně bych to chtěla zažít znovu.

Text: Helena Haraštová,
foto: Tino Kratochvíl

NAPSALI O NÁS

MUŠKETÝŘI POD ŠIRÝM NEBEM VERŠUJÍ I ZPÍVAJÍ

Známý příběh tří mušketýřů zdramatizovaný Vítězslavem Nezvalem nabídlo letos jako svou premiérovou novinku na Biskupském dvoře Městské divadlo Brno. Režisérovi Igoru Ondříčkovi se podařilo vybalancovat romantický patos textu, inscenaci odlehčil humorem a zpěvnými čísly. (...) Největší devízou Nezvalovy verze je převyprávění celého příběhu v alexandrinu, tedy dvanáctislabičném rýmovaném verši. Brněnský soubor si s jeho přednesem poradil na výbornou, verše znějí z úst herců bezchybně, a přitom neokázale. (...) V kombinaci s humorem a nadhledem vetkaným do příběhu je výsledkem zábavná podívaná přesně určená pro letní produkci pod širým nebem. (...) Herecké obsazení čítá okolo šedesátky (!) herců. Za všechny jmenujme Jana Brožka coby d'Artagnana, Lucii Bergerovou jako královnu Annu, Jiřího Macha v postavě kardinála Richelieu, Elišku Skálovou jako pani

Bonacieux, Barboru Goldmannovou jako špiónku Mylady či Kristiana Pekara coby vévodu Buckinghamu. (...)

Lenka Kolegarová, Brněnský deník, 21. 6. 2018

TŘI MUŠKETÝŘI POD BRNĚNSKOU OBLOHOU

(...) Dramaturgové Městského divadla v Brně, Klára Latzková a Miroslav Ondra, spolu s režisérem inscenace Igorem Ondříčkem zvolili inscenování díla jako klasickou (a úsměvnou) romantickou hru se zpěvy, tanečními a atraktivními

KŘÍDLA 2017/2018

divácká anketa

Nejoblíbenější herec: .....

Nejoblíbenější herečka: .....

Nejvýraznější tvůrčí počín: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

Nejoblíbenější inscenace:

René Levínský / **Dotkni se vesmíru a pokračuj**

T. Kitt, B. Yorkey, B. Carpenter / **Děsnej pátek**

Roland Schimmelpfennig / **Žena z dřívějška**

J. Lane, D. Yazbek, P. Almodóvar / **Ženy na pokraji nervového zhroutení**

R. Stigwood, B. Oakes, R. McBryde, The Bee Gees / **Horečka sobotní noci**

Arthur Miller / **Čarodějky ze Salem**

S. Levy, D. Goldsmith, G. Berenbeim / **Představ si...**

Molière / **Lakomec**

Eric Idle, John Du Prez / **Monty Python's Spamalot**

Alexandre Dumas, Vítězslav Nezval / **Tři mušketýři**

šermířskými výstupy. (...) A bylo se na co dívat! Novou hudbu zdařile zkomponoval a realizoval skladatel David Rotter. (...) Celkový nadhled, to byla správně vedená režie Igora Ondříčka. (...) Všichni byli interpretačně výborní. A občas bylo na scéně najednou více než čtyřicet (!) interpretů. Bylo by asi nudné všechny jmenovat a stále chválit. (...)

Peter Stoličný, www.kultura21.cz, 29. 6. 2018

LAKOMEČ S TVÁŘÍ ZRALÉHO KLAUNA

Po jednatřiceti letech vrátila se do Městského divadla Brno slavná charakterová komedie francouzského klasicistického dramatika Molièra *Lakomec*, a to v novém, dnešním překladu Zuzany Čtverákové a opět v režii a úpravě Stanislava Moši. (...) V historicky příznačném chátrajícím procovském salonu s divadelní nápovědní budkou (výtvarník Jaroslav Milfajť), odpovídajícími kostýmy Andrey Kučerové a s noblesní hudbou Mirka Vuksanoviče sledujeme groteskní poměry v rodině generačně i sociálně pokřivených vztahů. Netřeba zastírat, že hlavním diváckým

magnetem večera je titulní Harpagon Boleslava Polívky. (...) Kreativnímu umělci dopřává Moša poměrně značnou replikovou i gagovou volnost. (...) V souladu s trochu krkolomnými dějovými zvraty zůstává těžištěm (hercovu naturelu plně přizpůsobené) figury tragikomická poloha potměšile nedůvěřivého sobeckého geronta, který si sice připustí rub svého narcismu, ale ne již politováníhodně zvrácenou chamtivost. Protagonistovy variované klaunerie našťestí nezastíní výkony ostatních, zejména půvabně živelnou do-

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2018 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Proto prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2018. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

hazovačku Frosinu Aleny Antalové, komediálně ostříleného Michala Isteníka ve vtipně střídané dvojroli kuchaře a kočího Jakuba, Jana Mazáka (sluha Flok) i dalších sloužících (Jakub Uličník, Alan Novotný) nebo zamilovaného čtyřlístku (Kristian Pekar, Svetlana Janotová, Jiří Mach, Dagmar Křížová).

Vít Závodský, *Týdeník Rozhlas*, 28. 5. 2018

DĚSNEJ PÁTEK ZAŽILI V BRNĚ DŘÍV NEŽ NA BROADWAYI

(...) Svižná komedie těžší z generačního střetu mezi pubertální Ellie a její upjatou matkou Katherine, která se má vdávat za slušného, ale nudně působícího Mikea. Den před svatbou dojde k další z nesčetných hádek mezi matkou a dcerou – každá má pocit, že jí ta druhá nerozumí. Nějakým zázrakem si ale po této hádce prohodí těla a budou muset následující den strávit v kůži té druhé. Jejich okolí brzy usoudí, že asi zešilely, a ony k tomu skutečně nemají daleko. Kdo by čekal, že se s rolí matky, respektive dcery pojí tolik potíží? (...) Herecky jde hlavně o „souboj“ dvou hlavních představitelk, Ellie i Katherine jsou výrazné komické příležitosti

pro brněnské herečky. Větší pozornost na sebe strhává Ivana Vaňková, jejíž proměna z upjaté matky organizující si vlastní svatbu ve ztřeštěnou a sprostě mluvící puberťačku je pochopitelně herecky vděčnější. A Vaňková si to náležitě užívá, spoustu humoru dokáže obsáhnout už jen pečlivě vystavěnou pohybovou stránkou své role. Výborná je ovšem i Kateřina Marie Fialová, která dokazuje, že přes řadu dětských rolí postupně vyrostla v oporu brněnského souboru. Kvalitní práce s dětským hercem se v tomto muzikálu ukazuje v roli Fletchera, ve které alternují synové režiséra Petra Gazdíka. Z ostatních zaujmou hlavně Jana Musilová jako neustále se hroučící asistentka Torrey či Jan Apolenář, který dokázal přesně odstínit několik drobných komediálních rolí. (...)

Lukáš Dubský, www.i-divadlo.cz, 13. 6. 2018

PORTOROŽ ZAŽILA BRNĚNSKOU HOREČKU

(...) Na jubilejním 25. ročníku festivalu Letní primorski festival bylo počasí bez chyby a předvedená *Horečka* jako by k atmosféře letního Jadrana doslova patřila. (...) Ve slavném přiběhu, jehož režie se v brněnském nastudování ujal principál Stanislav Moša, se slovinskému publiku představili Kristian Pekar v roli Tonyho Manera a Svetlana Janotová jako Stephanie Mangano. (...) Mimořádnou diváckou přízeň si Brno vysloužilo také díky tomu, že celý muzikál živě doprovázel orchestr, a to pod vedením Tomáše Kůfhabera. (...) Největší chvály se dostalo souboru Městského divadla Brno za jeho profesionální ztvárnění písní v bezkonkurenční choreografii Igora Barberiče.

Miroslav Homola, *Právo*, 3. 7. 2018

TĚŠÍME SE NA MUZIKÁL RENT

18. září proběhla zahajovací zkouška kultovního muzikálu *RENT*. A jak se na něj herci těší? Jaké byly jejich reakce, když se dozvěděli, že budou v tomto díle hrát?

Jestli jsem měl někdy nějaký herecký sen, tak to bylo hrát v *RENTu*. Nejen proto, že hudba je skvostná a nabíjející, ale hlavně díky úžasné strhujícímu příběhu. Ne nadarmo *RENT* získal Pulitzerovu cenu. Je to ohromně spojovací hra o svobodě, nespoutané lásce bez hranic, toleranci, štěstí, smutku, životních ztrátách, prohrách, výhrách... Sny se plní... Váš Angel.

Aleš Slanina

Byl jsem nadšen a šťasten. Je to dílo o absolutní lásce vůči všemu a napříč vším. Je to o naději, že každá další hodina, každá minuta všech 365 dní v roce bude plná lásky, života a porozumění. Je to absolutní terapie, v čase, který můžeme být spolu bez ohledu na vyznání, sexuální orientaci či rasu, protože všichni máme vyměřený svůj konec, který může přijít zítra a je hloupost žít v čemkoliv jiném, než v lásce. Navíc hraju postavu, která má pro mě tu nejněžnější, nejlaskavější a nejdjemnější píseň, jakou znám, a i když

hraju homosexuála, těším se na něho jako na Romea. Navíc podle mě v žádném muzikálu na světě nikdy a nikde není tak dokonale propojená hudba s emocí a s konkrétní hereckou situací jako právě v *RENTu*. Snad jenom v *Jesus Christ Superstar* a v *Bidnících*.

Dušan Vitázek

RENT jednoznačně patří mezi několik muzikálů, ve kterých bych si rád zahrál jakoukoliv roli. Jde o silný příběh a především fantastickou hudbu. Skutečnost, že mi byla svěřena tak krásná postava, jakou je Mark Cohen, vnímám jako pomyslnou třešničku na dortu. Moc se těším na zkoušení, bezpochyby to bude zajímavá zkušenost a skvělý zážitek.

Daniel Rymek

RENT jsem poprvé viděl asi před 10 lety ještě na škole. Viděl jsem ho ve filmové podobě a dost mě to vzalo. Notoval jsem si ústřední melodii ještě hodně dlouho. Píseň Collinse *I'll cover you* jsem se i na škole pokoušel zpívat. Slovíčko „pokoušel“ je na místě, jelikož je celý muzikál po pěvecké stránce velmi těžký... To, že někdy budu moci hrát Rogera, mě nikdy ani ve snu nenapadlo

a jsem za to velmi rád. Je to výzva a moc se na celou věc těším! Věřím, že to bude super zkoušení a podaří se nám upěct pořádný *RENT*!

Kristian Pekar

RENT jsem objevila až na JAMU. Každá postava s sebou nese velmi silný příběh, ze kterého někdy až mrazí. Je dobře, že se uvede i u nás. Má smysl a poslání, které je potřeba předávat dál. V životě každého z nás se děje spousta důležitých věcí, které je potřeba vnímat. Mám pocit, že málokdo z nás to v dnešní době umí, srovnat se především sám se sebou. Mám ráda tituly tohoto typu a moc se těším na práci, která nás čeká.

Kristýna Daňhelová

Je málo muzikálů, které mi přijdou něčím výjimečné, ale *RENT* je rozhodně jedním z nich. Paradoxně jsem se s ním seznámila teprve před rokem, a nadchl mě. Postavy prožívají příběhy, jejichž téma se až tak často neotvírá a bývá dost choulostivé. Zaskočilo mě, jakou intenzitou mě jejich příběhy zasáhly – ve spojitosti s hudbou, kterou považuji za mistrovské dílo, tvoří jeden z nejkrásnějších zážitků, které jsem kdy měla, a nemůžu se dočkat, až se ponořím do práce. V mnoha ohledech je to splněný sen.

Dagmar Křížová

Když jsem poprvé viděla filmovou verzi *RENTu*, bylo to bez titulků a moc jsem ani nevěděla, o čem to je. Ale i přesto mě ta hudba a výkony tak uchvátily, že jsem si to v té době pouštěla snad každý den. A i když jsem na rodičovské dovolené, tak jsem nadšená, že mě pan ředitel oslovil ke spolupráci. V tomto kuse není malých rolí a já se na svůj úkol, hudbu, kolektiv a práci moc moc těším. Takže moc děkuju.

Marta Matějová

Mé první pocity byly smíšené. Střídala se obrovská radost s velkým překvapením a napětím. Přece jen, je to velká výzva a zodpovědnost zahrát si hned po škole v tak kultovním titulu takovou krásnou a náročnou postavu, a to hned jako první inscenaci v angažmá. Na tuhle výzvu se těším. Mám z toho obrovskou radost, ale zároveň i obrovský respekt ze zodpovědnosti. Jsem ve zdravém napětí a moc se z téhle příležitosti těším. Mimo malé postavíčky dělám i understudy Kristianu Pekarovi v roli Rogera Davise. S Kristianem je to takové hezké spojení. Jeho první hlavní role byl vlastně Limonádový Joe a tato inscenace byla i mou první, kterou jsem v MdB naskoušel. Tam jsme se poznali poprvé. U mě

první mluvené role v profesionálním divadle stál zase Kristian. Bylo to v inscenaci *Tři mušketýři*, kde jsem hrál Kristianova komorníka. A má první velká role je právě v muzikálu *RENT*, kde mu dělám understudy... Existují náhody?

Patrik Földes

RENT je podle mě opravdu velmi výjimečný titul. Jeden z mála kusů umění, který mě vždy dojme k slzám. Téma, kterého se dotýká, je nadčasové a podobnost s Pucciniho *Bohémou* je pro mě jakousi třešničkou na dortu. Mám obrovskou radost, že v tomto titulu mohu účinkovat, plní se mi tím jeden z mých hereckých snů a doufám, že diváci našeho divadla si tento titul zamilují stejně jako já.

Marco Salvadori

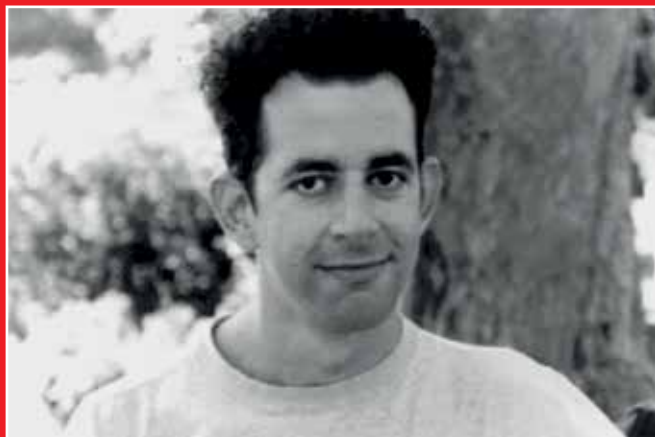
Obsazení jsem se dozvěděla tak, že mi od kolegy přišla zpráva: „Gratuluju, skončily ti prázdniny.“ Zapnula jsem na mobilu WiFi a než jsem stačila načíst stránku s obsazením, přišlo mi několik zpráv s gratulacemi. Takže mi bylo jasné, že jsem byla obsazená do nějaké moc pěkné role, což se vzápětí potvrdilo. A můj první pocit byl něco jako... „Wow... No ty krávo...“ Muzikál *RENT* totiž znám díky písničkám, které ke mně přišly ještě dřív, než jsem tušila, odkud jsou. Třeba *The Season of Love* už mám ve svém playlistu několik let a miluju ji. Samotný příběh je pro mě přitažlivý především pro jeho pestré charaktery, se kterými se podle mě herec zas tak často na divadle nesetká... No, těším se. Opravdu dost.

Barbora Goldmannová

Model scény Christophu Weyerse

Rocková opera Jonathana Larsona *RENT* (což by se do češtiny dalo přeložit jako Nájemné) způsobila svou premiérou převrat v dějinách hudebního divadla. Muzikál byl poprvé předveden v roce 1994 v New York Theatre Workshop. Premiéra se konala 26. února 1996 v divadle v New Yorku a 29. dubna 1996 se představení přestěhovalo do broadwayského Nederlander Theatre. Patří mezi nejdéle reprízované tituly – s více než pěti tisíci představeními se stal sedmým nejdéle běžícím divadelním představením na Broadwayi, produkce stáhla muzikál až po dvanácti letech jeho existence. Byl několikrát uveden napříč celým světem a v roce 2005 se dočkal i filmového zpracování. Dílo, které vypráví o tom, že i přes obrovskou sílu a odhodlání jsme pořád jenom smrtelní lidé, získalo punc kultovnosti i díky tomu, že jeho autor Jonathan Larson zemřel krátce před dlouho očekávanou premiérou a nikdy se tak nedočkal zaslouženého ocenění své dlouholeté práce.

Dojímavý, syrový a mnohdy i surový příběh se odehrává v 90. letech minulého století v East Village, v alternativní čtvrti newyorského Manhattanu v době vrcholící epidemie AIDS, ve společnosti lidí stojících většinou ne vlastní vinou na okraji společnosti. Bohémové, začínající umělci, prostitutky, homosexuálové, bezdomovci a narkomani se navzdory nepřízni osudu pokoušejí protlouci životem a i přes všechny překážky, které jim osud staví do cesty, v sobě nacházejí záviděníhodnou sílu a touhu k životu.

Muzikál, ač vypráví o neveselých událostech ze života specifické společenské vrstvy, nabízí strhující pohled na lidský úděl, v němž je nakonec i přes všechny obtíže nejdůležitější láska, touha a víra v budoucnost. Podmanivé a nezapomenutelné dílo, které patří do zlatého fondu hudebního divadla, vzniklo na motivy slavné Pucciniho opery *La bohème*. Tím, že se *RENT* nebál ukazovat kontroverzní témata jako AIDS, homosexualitu či transsexualitu, svou otevřeností a skvělou rockovou muzikou dokázal oslovit

obrovské množství diváků a do divadla dovedl také neobvyklý počet mladých lidí. Z deseti nominací na prestižní Cenu Tony nasbíral *RENT* čtyři trofeje, získal také šest cen Drama Desk Award a dvě Theatre World Award. Dokonce přinesl svému autorovi i Pulitzerovu cenu, což se za celou dobu existence této ceny podařilo pouze devíti muzikálovým titulům!

V úpravě a režii **Stanislava Moši**, který je též spoluautorem zbrusu nového přebásnění spolu se **Zuzanou Čtveráčkovou**, ve scéně **Christopha Weyerse**, v kostýmech **Andrey Kučerové**, v hudebním nastudování **Karla Škarky**, v choreografii **Michala Matěje** a s projekcemi **Petra Hlouška** se hlavních rolí zhostí **Daniel Rymek** (Mark Cohen), **Kristián Pekar** (Roger Davis), **Andrea Zelová** nebo **Alžbeta Trembecká** (Mimi Marquez), **Hana Holíšová** nebo **Kristýna Daňhelová** (Maureen Johnson), **Igor Ondříček** nebo **Dušan Vítázek** (Tom Collins), **Aleš Slanina** (Angel Dumortier Schunard), **Barbora Goldmannová** nebo **Dagmar Křížová** (Joanne Jefferson) a **Lukáš Janota** nebo **Marco Salvadori** (Benjamin „Benny“ Coffin III.). V mnoha dalších nezapomenutelných malých i větších roličkách se pak na jevišti objeví: **Markéta Sedláčková**, **Rastislav Gajdoš**, **Ondřej Studénka**, **Ondřej Halámek**, **Patrik Földeši** nebo **Michal Matěj**, **Marta Matějová** nebo **Barbora Remišová** a **Katarína Mikulová** nebo **Sára Milfajtová**.

-mo-

PARTNEŘI DIVADLA

JSC BRNO s.r.o.

TSB

DPMB
Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatnice
A.D. 1526

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

system
SW HW

PS BRNO

Carmen Flora
květinářství a aranžovna

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

RÁDIO
Petrov
103.4 FM

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

REALMEDIA

Rept
překlatovací plochy

DOKOŘÁN ŘÍJEN 2018
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

237. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 9. 2018

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

malba: Jaroslav Buben

SKLENĚNÝ POKOJ příběh legendární vily

16. a 17. října 2018
na Činoherní scéně

Strhující příběh britského spisovatele Simona Mawera nabízí čtenářům i divákům opravdu mnoho: rodinnou ságu i historickou fresku, příběhy hned několika milostných trojúhelníků i architektonickou studii. Jsou tam vášně, jsou tam zrady, naděje i zoufalství, velké umění i velké dějiny. Inspiraci našel autor ve slavné brněnské vile Tugendhat, v jedinečném klenotu funkcionalismu moderní architektury, a v roce 2015 ji ve světové premiéře uvedl na Činoherní scéně režisér a autor divadelní adaptace Stanislav Moša. Vždyť kde taky jinde by mělo první uvedení na jeviště proběhnout, že?

Horečka sobotní noci

Svetlana Janotová
v roli Stephanie

CONYA
cz

Karel Cón, Stanislav Slovák,
Jan Šotkovský, Petr Štěpán

OSMYČKY

režie: Stanislav Slovák

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

15. A 16. ZÁŘÍ 2018